

'Ασ' Όλα

Τὸ σὺμβολὸν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

✧ ΓΡΑΦΕΙΑ ✧

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΑΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16

Ἀριθμ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ: 981, Ρόγα.

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐσωτερικὸν ἔτησίᾳ γρ. 30 Ἐξωτερικὸν ἔτησίᾳ φρ. 10
> ἑξάμην. > 20 > ἑξάμην. > 6

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ

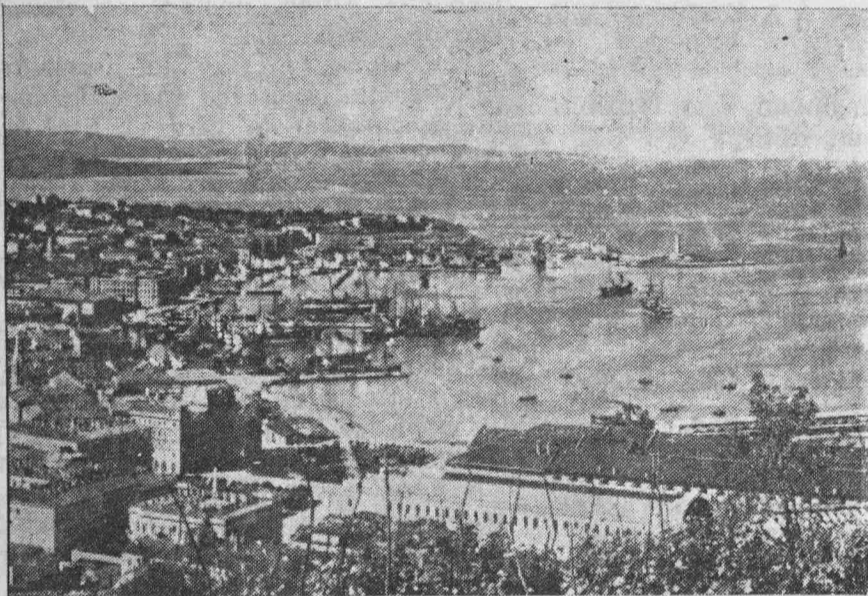
Ἐσωτερικὸν ἔτησίᾳ γρ. 54 Ἐξωτερικὸν .... φρ. 18

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 20 ΠΑΡΑΔΕΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

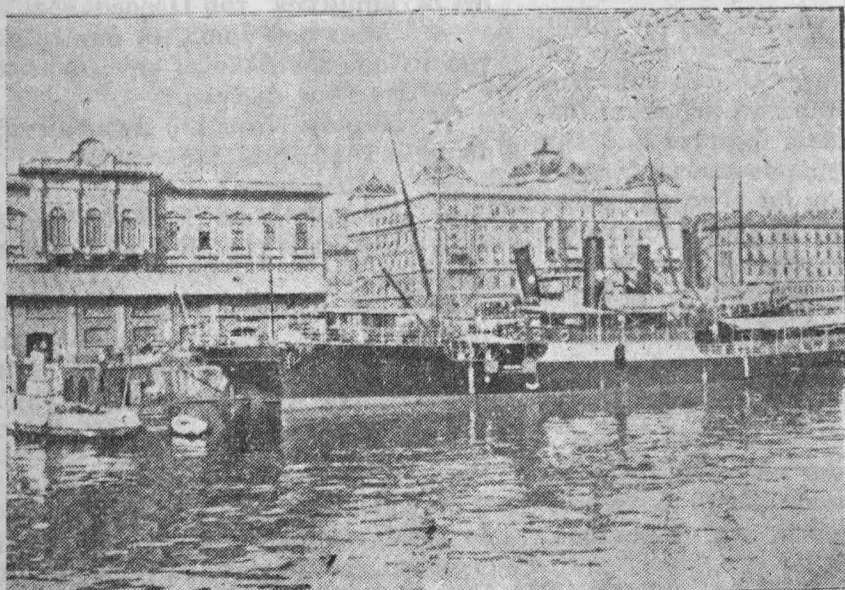
ΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ

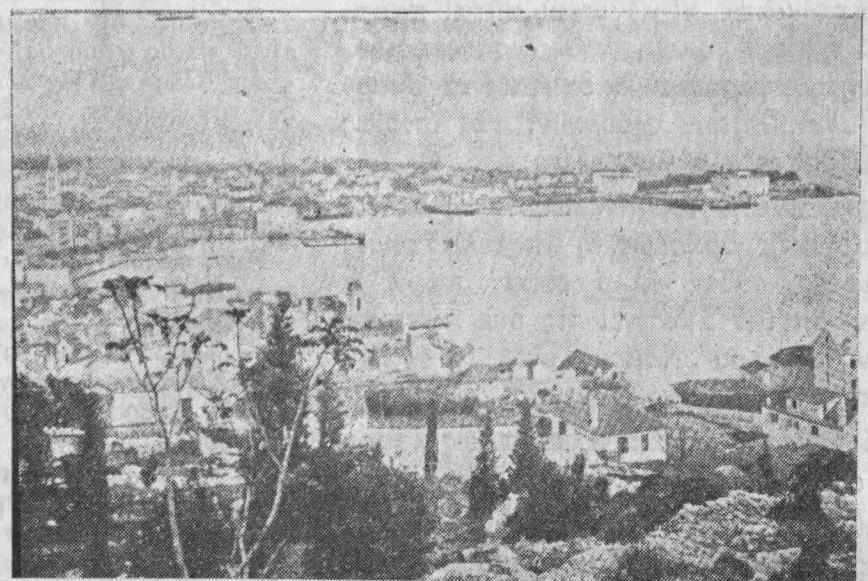
Ἀποψις τῆς Τεργέστης καὶ τοῦ λιμένος της.

Ἡ μεγάλη διώρυξ τῆς Τεργέστης.

Ὁ λιμὴν τῆς Φιούμης.

Πόλις καὶ λιμὴν Σπαλάττα.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΤΑ ΟΨΩΝΙΑ ΤΗΣ

Ἐς ἀρθῆ ὑπεράνω πολλῶν ρητρῶν, ἄς ἀρθῆ ὑψηλά, εἰς περιφανές μέρος, ἢ σύντομος αὐτῆ φράσις, ἢ ἀπαντῶσα εἰς τὴν αὐριον ἀναγινωσκομένην ἀποστολικὴν περικοπήν :

— Τὰ ὀψώνια τῆς ἀμαρτίας θάνατος.

Τὴν ἀλήθειάν τῆς ἔρευνα τῆς ἐπιστήμης, ἢ ἀνάλυσις τῆς φιλοσοφίας, ἢ πείρα τῶν αἰώνων, ὄχι μόνον δὲν ἐκλόμισαν, ὄχι μόνον δὲν ἐμείωσαν, ἀλλὰ, τοῦναντίον μάλιστα, διὰ περισσοτέρας περιέβαλον ἐπιβολῆς καὶ κύρους.

Διότι οὐχὶ μόνον ἀπὸ στενῶς θεολογικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως ἢ γνώμῃ αὐτῆ ἐπαληθεύει, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ κοινωνικὸν ἐπίπεδον, τὴν ἠθικὴν κόνιστραν, τὸν βιολογικὸν κύκλον, ἢ ἀλήθειά τῆς καθ' ἑκάστην καθίσταται προφανῆς.

Ἐποὶ ἀμαρτία εἶναι ἢ παράδοσις τοῦ Νόμου, ὑπάρχει δὲ μέγας, ἄγρως, ἀλλὰ καὶ ἀκαμπτος, ὁ Νόμος ὁ διέπων τὴν φύσιν, τὴν κοινωνίαν, τὰ ἦθη, οὗτος, ἀμυνόμενος ἑαυτοῦ, τιμωρεῖ αὐστηρῶς πάντα ἐκείνον, ὅστις ἤθελε περιφρονῆσαι τὰς διατάξεις του.

Ἡ σωματικὴ ἀνεπάρκεια, ἢ ἔλλειψις ζωϊκοῦ σφρίγους, ἢ καχεξία, αἱ ἀσθένειαι, αἱ ἀνωμαλῖαι τῆς λειτουργίας τοῦ ὀργανισμοῦ, ἢ ταλαιπωρουμένη ἀπὸ σωματικῆς ὀδύνης ζωὴ, ὅλ' αὐτά, εἴτινα καταλήγουσιν εἰς τὸν θάνατον, οὐχὶ δὲ σπανίως εἰς τι χεῖρον αὐτοῦ ἀκόμη : τὴν ἀβίωτον μαρτυρῶδη ζωὴν, οὐδὲν ἄλλο εἶναι, παρ' ὅσα καὶ ἀν' θελήσωμεν νὰ αἰτιαθῶμεν, εἰμὴ ἢ παράδοσις κάποιου φυσικοῦ νόμου, ἢ τις ἐπιφέρει τιμωρίαν ἀνάλογον πρὸς τὸ μέγεθος τοῦ σφάλματος.

Ἡ κοινωνικὴ ἐκλυσις, ἢ ἠθικὴ ἐξαχρείωσις, ἢ οἰκογενειακὴ παραλυσις, τὰ φοβερά αὐτὰ παραπτώματα, αἱ μέγιστα αὐτὰ παραβάσεις τοῦ ἠθικοῦ νόμου, τοῦ ἀγράφου μὲν, ἀλλ' ἐπιβλητοῦ, φέρουσιν ἐν ἑαυταῖς τὰ σπέρματα τῶν ἀνεκκλήτων τιμωριῶν, τὰς ὁποίας οὐδὲν εἶναι δυνατὸν ν' ἀποτρέψῃ.

Ἐπίσης ἢ πνευματικὴ ἀναπηρία, ἢ ἔλλειψις δημιουργικῆς δράσεως, ἢ ἀποτελμάτωσις τοῦ πνεύματος, οὐδὲν ἄλλο εἶναι, παρὰ ἢ ποινή, τὴν ὁποίαν ἀποτίνει τις διὰ κάποιαν παράδοσιν μεγάλου Νόμου, εἴτε ὑφ' ἡμῶν αὐτῶν, εἴτε ὑπὸ τῶν πατέρων μας.

Ἴδου ὁ θάνατος ὡς ἀποτέλεσμα, ὡς ἀπόρροια, ὡς ὀψώνιον τῆς ἀμαρτίας.

Ἡ ἐλπίς, ὅτι δυνατὸν νὰ διαλάβωμεν τὴν ποινήν τῆς, ἄς ἐκλείψῃ, διότι τὸ μέλλον, εἴτε ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν, εἴτε ἐπὶ τῶν φίλων μας, θ' ἀποδείξῃ, ὅτι ὁ τῆς Δίκης πανόπτης ὀφθαλμὸς πλήττει ἀδέκαστα τοὺς παραβάτας τοῦ Νόμου, ἵνα ἐπευλογῆσθαι διὰ τῆς ἀρμονίας, τῆς εὐεξίας καὶ τῆς δόξης τοὺς τηρητάς του.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΑΔΕ ΛΕΓΕΙ...

Ἡ ὥρα τῆς ἀναμονῆς ἔληξε καὶ αἱ κυρίαὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον τῆς consultation. Ἡ Ντουντοῦ ἐπῆρε πρῶτον τὸ φλυτζάνι τοῦ φίλου μας.

Πρὶν προβῶ εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῶν ὄσων εἶπε δι' αὐτόν, εἶναι ἀνάγκη νὰ σᾶς τὸν συστήσω.

Ἐψηλός, πολὺ ὑψηλός καὶ ἀλίγιστος μορφῆ ἠλιοκαῆς, ποῦ ἀν δὲν ἤξευρε κανεὶς, ὅτι εἶναι βέρος Πολίτης, θὰ τὸν ἐνόμιζεν ἀποικὸν ἐκ τῆς διακεκαυμένης ζώνης· καλὸς οἰκογενειάρχης τόσον, ὥστε νὰ περιφρονῇ καὶ τὴν κοινωνίαν, ἐφ' ὅσον αὐτῆ δὲν εἶναι οἰκογένειά του· ἢ μόνον τοῦ ἀπόλαυσις : ἕνα μικρὸ ἀσκαμτζιλίκι κάθε βράδυ στὸ σπῆτι του. Εἶναι φαρμακοποιὸς καὶ ἐργάζεται εἰς ἐν προάστειον τῆς πρωτεύουσας.

— Εἶπες λοιπὸν, ὅτι ἐρχεσαι, ἠρώτησεν ἡ φλυτζαντζοῦ, γιὰ κάποιον...

— Ναι, δι' ἕνα κύριον...

— Ἄ! τὸ βλέπω, τὸ βλέπω..., γιὰ ἕνα ξανθόν, γαλανομάτην..., ἔχεις δίκαιο. Καὶ θέλεις νὰ ἐρωτήσης γι' αὐτόν;

— Ναι, γιὰ τῆς δουλειῆς του, γιὰ τὴν τύχην του...

— Ἡ δουλειῆς του... ἢ δουλειῆς του πῆγαιναν καλά, πολὺ καλά, μὰ τώρα κομμάτι..., δὲν εἶναι ἔτσι, κυρά μου; δὲν πῆγαιναν ἢ δουλειῆς του πρὶν καλλίτερα πρὶν, παρὰ τώρα;

— Βέβαια!

— Ἄ! τὸ κατάλαβα, ἔχω δίκαιο, ἔχω δίκαιο... Καὶ τί δουλειὰ κάνει ὁ κύριος αὐτός;

— Εἶναι φαρμακοποιός.

— Ναι, φαρμακοποιός· βλέπω ἐδῶ μέσα γουδιά, φλυτζάνια, μπουτίλιες, βλέπω καὶ ἕνα γιατρό..., ναι, ἕνα γιατρό... Αὐτὸ τὸ γιατρὸ δὲν τὸν βλέπετε σεῖς..., μὰ θὰ τὸν γνωρίσετε... Αὐτὸς ὁ γιατρός θὰ κάμῃ πολὺ καλὴ δουλειὰ μὲ τὸν φαρμακοποιὸν αὐτόν καὶ ὁ φαρμακοποιός θὰ κερδίσῃ παράδες.

— Ἄλλο τίποτε ἔχεις νὰ μοῦ πῆς, Μαριὰμ-Ντουντοῦ;

— Ἄλλο τίποτε; Τὸ φλυτζάνι..., νὰ διούμῃ τὸ φλυτζάνι... Ἄ! δείχνει πῶς θὰ κάμῃ καὶ καλὴ ἀποκατάστασις..., εἶναι παντρεμμένος ὁ φαρμακοποιός;

— Ναι, ἔχει καὶ δυὸ παιδάκια.

— Καλὰ τὸ λεγα, συνεπλήρωσε, θὰ κάμῃ καλὴ ἀποκατάστασις... τῶν παιδιῶν του...

Ἡ Μαριὰμ-Ντουντοῦ εἶπε τὸν τελευταῖον τῆς λόγον, ἐνεθυλάκωσε τὸ δίγροσον καὶ ἐπῆρε τὸ δεῦτερον φλυτζάνι.

Τώρα θὰ ὁμιλεῖ διὰ τὸν Χ' Ἀριστόβουλον.

Βεβαίως, δὲν περιμένετε νὰ σᾶς τὸν συστήσω· εἶναι τύπος γνωστός καὶ εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ «Ἄσ' Όλα» καὶ εἰς τὸ δημόσιον. Ἄλλ' ἀν κατὰ τύχην δὲν τὸν ξέστε, δὲν ἔχετε, παρὰ νὰ περάστε ἀπὸ τὸ Τσεσμέ σοκάκι. Θὰ τὸν ἴδετε ὀπισθεν ἀπὸ τὴν βιτρίνα τοῦ τυπογραφείου του, σκυμμένον ἐπάνω εἰς ἕνα γραφεῖο, νὰ διορθῶνῃ· θὰ εἶναι αἱ ἐσλίδες τοῦ «Ἄσ' Όλα» ἢ κανένα ἀγγελτήριο ἀρραβῶνος.

Περὶ αὐτοῦ λοιπὸν θ' ἀπεφαίνετο ἡ Ντουντοῦ.

— Αὐτὸ τὸ φλυτζάνι εἶναι γιὰ σένα; ἠρώτησε τὴν κυρίαν ἢ μάντισσα.

— Ὁχι, γιὰ κάποιον.

— Σωστά, σωστά, ναι, γιὰ κάποιον· αὐτός, κυρά μου, ἐπέρασεν ἢ θὰ περάσῃ θάλασσα· δὲν εἶναι ἔτσι;

Ἡ κυρία δὲν ἐτόλμα βέβαια νὰ ἀρνηθῇ. Πολίτης καὶ νὰ μὴ περάσῃ θάλασσα δὲν εὐρίσκειται· τοῦλάχιστον μόνον τὴν γέφυραν θὰ περνᾷ κάμποσες φορὲς τὴν ἑβδομάδα.

— Λοιπὸν εἶπαμε... περνᾷ θάλασσα καὶ θὰ περάσῃ... ἔχει, πῶς νὰ τὸ πῶ, νὰ, ἐδῶ τὸ φλυτζάνι φανερώνῃ πῶς ἔχει πολλὰ ὄνειρα, πόθους, ἐλπίδας· ἀπ' αὐτὰ ἄλλα θὰ βγοῦν, μὰ καὶ θὰ εἶναι καὶ ἄλλα ποῦ δὲ θὰ βγοῦν. Θὰ πικραθῇ κομμάτι οὐδὲν βίον του, μὰ δὲν πειράζει· θάλθουν καὶ πολὺ καλὰς μέρες γι' αὐτόν. Φαίνεται πῶς ἀγαπᾷ κάποιαν ξένην, κυρά μου, ἀν ἀγαπᾷ;

— Δὲν τὸ ξέρω· εἶναι χηρευμένος.

— Ἄ! ναι, χηρευμένος· τὸ βλέπω εἰς τὸν καφέ, ἔχεις δίκαιο· ναι, καὶ εἶχε γυναῖκα, μιὰ γυναῖκα, ποῦ πέθανε· πέθανε, δὲν εἶναι ἔτσι; ἢ μήπως ἐχώρισε;

— Ὁχι, καλέ, ἀπέθανε ἔδῳ καὶ δέκα χρόνια.
— Σωστά, εἶναι χηρευμένος, μὰ δὲ συλλογίζεται καὶ πολὺ τὴν μακαρίτισσα...

Ἐδῶ ἤμην ἱκανός, ἀν ἤκουον τὴν μάντιδα, νὰ τὴν περνοῦσα μὲ τὸν καφέ καὶ μὲ τὰ ψέμματά της. Εἴμπορεῖ νὰ ἀμφιβάλλω διὰ πολλὰ πράγματα, φθάνω ἀκόμη νὰ μὴ εἶμαι βέβαιος, ὅτι ζῶ, ἀλλ' ἐκείνο, διὰ τὸ ὅποιον δὲν θὰ ἐπιτρέψω εἰς κανένα νὰ θέτῃ ἐν ἀμφιβόλῃ, εἶναι ἢ ἀναμνησις καὶ ἢ λατρεία τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ πρὸς τὴν γυναῖκά του. Χωρὶς νὰ εἶμαι φλυτζαντζοῦ καὶ χωρὶς νὰ ἔχω τὸ δικαίωμα ν' ἀποκαλύπτω οἰκογενειακά του γεγονότα, δὲν εἴμπορῶ ὁμως νὰ μὴ βροντοφωνήσω, ὅτι εἶχεν εἰς τὸν βίον του ἐν καὶ μόνον εἰδύλλιον καὶ ἐσαλεύθη ἀπὸ μιαν τραγωδίαν. Καὶ τὸ ἐν καὶ τὸ ἄλλο ἀφήκαν ἀνεξήλητα τὰ ἴχνη των ἐπὶ τῆς καρδίας του...

Ἡ Μαριὰμ-Ντουντοῦ, εὐχαριστηθεῖσα ἀπὸ ὅσα εἶπε καὶ διὰ τὸ δεῦτερον φλυτζάνι, ἐκάλεσε τὴν κυρίαν, ἢ ὅποια ἔφερε τὸ ἰδικὸ μου.

— Καὶ σύ, κοπέλλα μου, ἐρχεσαι...

— Ἐρχομαι γιὰ κάποιον.

— Βέβαια γιὰ κάποιον, ἐπανελάβε πονήρως μειδιῶσα. Αὐτός, κορίτσι μου, εἶναι ἕνας ὑψηλός, ὠραῖος, ξανθός...

Παρένθεσις : Ὅταν μοῦ μεσιδίδοντο αὐταὶ αἱ πληροφορίες, ἐκύτταξα τὸν καθρέπτην. Σᾶς εἶπα, ὅτι ἀμφιβάλλω δι' ὅλα..., ἀλλ' ὁμως ὁ καθρέπτης ἐπανελάβεν εἰς τὸ γυαλί του τὴν γνωστὴν κονεῖν, μαύρην, διοπτροφόρον φυσιογνωμίαν μου.

Ἡ κυρία δὲν διεμαρτυρήθη· ἐχαμήλωσε τὰ μάτια, διὰ νὰ μὴ γελάσῃ.

— Καὶ τί σοῦ εἶναι αὐτός; ἠρώτησεν ἡ Ντουντοῦ.

— Φίλος, γνωστός...

— Βέβαια, φίλος, γνωστός σοῦ εἶναι καὶ τὸν βλέπεις κάθε μέρα· ἐρχεται κάθε μέρα στὸ σπῆτι σας μ' ἕνα ἔρωτα, μ' ἕνα πόθο, μὲ μιὰ ἀγάπη!...

Ἐπέθεσεν ἢ δυστυχῆς μάγισσα τὴν κυρίαν ὡς δεσποινίδα ἐρωτευμένην, καί, χωρὶς νὰ ὑποπτευθῇ τὸν σκοπὸν τῆς φλυτζανομανίας μας, ἐφαντάσθη τὸ κοινὸν θέμα : Διὰ τί ἄλλο εἴμπορεῖ νὰ ἐνδιαφέρεται μιὰ κόρη δι' ἕνα νέον, παρὰ διὰ τὰ αἰσθηματά του;

— Δὲν εἶναι ἔτσι;

— Μάλιστα, ἀπήντησε βεβιασμένα ἡ κυρία.

Ἡ μάγισσα ἱκανοποιήθη καὶ ἐπροχώρησεν :

— Αὐτὸς ἀγαπᾷ, μὰ κάποιες ἄλλες... τὸν ἐσελογοιάζουν· βλέπει πολλές γυναῖκες, στὸ μαγαζὶ του μπαίνουν καὶ βγαίνουν κάθε μέρα πολλές...

Μ' ἐνόμισεν ἔμπορον τοῦ Μεγάλου Δρόμου καὶ ὄχι δι' ἐρημίτην τοῦ Πελοποννήσου-παζαροῦ.

— Ἐνοια σου ὁμως, μὴ ἀπελπίζεσαι· μὲ εἰκοσι γρόσια σοῦ τὸν ἀλλάζω τὴν καρδιά καὶ τὸν κῆνον...

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη.

Ἡ Μαριὰμ-Ντουντοῦ ἀγριοκύτταξεν. Οὔτε τὸ πείραμά της αὐτὸ ἐπέτυχεν.

— Ἄλλο τίποτε;

— Ἄλλο; βλέπω πολλοὺς παράδες ἐδῶ μέσα στὸν καφέ· φαίνεται, ὅτι αὐτός εἶναι ἢ θὰ γίνῃ πλούσιος...

Ἐδῶ δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη διαψεύσεως. Ὁ ἀναγνώστης ξέρετε, ὅτι... εἶμαι δημοσιογράφος. Καὶ εἰς τὰ δημοσιογραφικὰ γραφεῖα ἐκείνο, τὸ ὅποιον θὰ λείπῃ πάντοτε, εἶναι τὸ... ἔχρημα τοικιῶν.

Ἡ consultation ἐπῆρε νὰ τελειώσῃ. Τὸ πλήθος, ποῦ περιέμενεν εἰς τὴν αὐλὴν τῆς ἀναμονῆς, ὠγκοῦτο, ἀνυπομόνοι νὰ ἀκούσῃ τὰς μαγίας τῆς Ντουντοῦς· τὸ δίγροσον ἐχοροπηδοῦσεν εἰς τῆς καθεμίας τὴν τσέπην, διὰ νὰ μεταπηδήσῃ εἰς τὸ πονγγὶ τῆς φλυτζαντζοῦς.

Αἱ κυρίαὶ ἀπεσύρθησαν, διὰ νὰ παραχωρήσουν τὴν θέσιν των, καὶ τὸ ἐσπέρας μᾶς ἀνεκοίνωσαν ὅσα ἀνωτέρω ἐκτίθενται...

Ἦλθεν ἢ σειρὰ μας ὁμως νὰ πάρωμεν καὶ ἡμεῖς τὸ φλυτζάνι καὶ νὰ ψάλωμεν μερικὰ διὰ λογαριασμὸν τῆς Ντουντοῦς καὶ τῆς εὐπίστου πελατείας της.

Θ. Κ. Μ.

ΔΙ' ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ

Ὁ Ἀγχιλαός τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο ἔλοβε μίαν ἐπιστολήν...

Ὁ Ἀγχιλαός εἶχε καθυστερήσει εἰς τὸν γάμον ἦτο τεσσαράκοντα πέντε ἐτῶν...

Ἐννοεῖται πρὸς οὐδεμίαν ἐξ αὐτῶν ἐσκέπτετο τὰ κόμη λόγον γάμου...

Καὶ εἶναι μὲν ὀληθές, ὅτι εἰς τὸν κύκλον ἐκεῖνον σιγῆς ἔβλεπε...

Δὲν θὰ λησμονήσῃ δὲ ποτὲ ὁ Ἀγχιλαός καὶ μίαν γκάφαν...

Ἡ Βιργινία εἶχε τραγουδήσει εἰς μίαν ἀπὸ τὰς ἐσπερίδας...

— Σὰς συγκαίρω, δεσποινίς, ἔχετε φωνὴν ἀκανθοχοίρου...

Θὰ ἔλεγεν :

— Ἐχετε φωνὴν ἀκανθίδος.

Ὁ Ἀγχιλαός, ὅταν ἀντελήφθῃ τὸ σφάλμα του, ἦτο πλέον θογῆ...

Τὸ συμπέρασμα ἦτο, ὅτι ὁ Ἀγχιλαός ἔμενεν ἀγομς...

Ἐπειδὴ δὲ ἠοθάνετο πολὺ βαθειὰ τὴν μονοξιάν του...

Ὁ Ἀγχιλαός ἐδέχθη καὶ ἡ ἀλληλογραφία ἤρχισε.

Κατ' ἀρχὴς ἦτο δειλὴ, συνεσταλμένη, μόλις προδίδουσα...

Ὁ Ἀγχιλαός, περισσότερον ἐξησχημένος νὰ ψυχολογῇ διὰ τῶν γραμμῶν...

Ἐν τῇ ἀγωνίᾳ του δέ, ὅπως γνωρίζῃ τὸ ταχύτερον ἐκαίην...

Ἡ κυρία Ἀγλαία ἔμως, γνωρίζουσα πολὺ καλά τὸν ἔρωτα...

Ἐν τῇ ἀγωνίᾳ του δέ, ὅπως γνωρίζῃ τὸ ταχύτερον ἐκαίην...

Ἡ κυρία Ἀγλαία ἔμως, γνωρίζουσα πολὺ καλά τὸν ἔρωτα...

Ἐν τῇ ἀγωνίᾳ του δέ, ὅπως γνωρίζῃ τὸ ταχύτερον ἐκαίην...

Ἡ κυρία Ἀγλαία ἔμως, γνωρίζουσα πολὺ καλά τὸν ἔρωτα...

Οἱ ἐρωτευμένοι βλέπουν τὰ περὶ αὐτοὺς ὅλα ὠραία...

Τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ εἰς τὸν Ἀγχιλαόν. Ἀφ' οὗτου ἤρχισε...

Ἀκόμη καὶ τὴν ξηρὰν δεσποινίδα Βιργινίαν καὶ οὐτὴν ἀκόμη...

Ἡπατατο ὁ Ἀγχιλαός ἡ μήπως κάποια χάρα ἐξωογόνει...

Παρήλθεν ὁ καιρὸς ὁ ἔως τοῦ Ἀγχιλαίου ὅλοισιν ὠκεῖτο...

Τὴν Παρασκευὴν ὁ Ἀγχιλαός μὲ μίαν βολίτσα στὸ χέρι...

Τὸ ταξίδιον ἔτελείωσεν αἰσίως.

Ὁ κύριος Ἀγχιλαός, συνεπῆς εἰς τὴν συνέντευξιν...

Ἡ ἀγνωστος δὲν εἶχε φθάσει ἀκόμη.

Ἐπερίμενον.

Ὁ φρικτὰ λεπτὰ τῆς σκληρᾶς ἀταμονῆς!

Τέλος ἡ θύρα κρούεται καὶ παρουσιάζεται πρὸ αὐτοῦ...

Τὴν ἰδίαν ἐσπέραν οἱ ἐρωτευμένοι, μὲ τὸ ἴδιο τραῖνο...

Καὶ οἱ δύο εἶχον χάσει πλέον τὴν δειλίαν των.

Ἄλλοιμονον! φίλε μου, παρετήρησεν ἡ δεσποινίς Βιργινία...

Ἀγάπη μου, ἀπήντησεν ὁ Ἀγχιλαός, μὴ θλίβεσαι...

(H. du Plessac)

ΕΥΔΩΡΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ

ΓΝΩΜΑΙ

Ἡ ζωὴ εἶναι ἡ τελευταία συνθήκη, τὴν ὁποίαν χάνει τις...

Τὰ χρέη, ποῦ πληροῦναι τις, ἀφίνου ὅπως καὶ ὅσα δὲν πληροῦναι...

Δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ συνθηκολόγησις μὲ τὰ πάθη...

Εἶναι εὐκολώτερον νὰ κρίνῃ τις τὸ πνεῦμα ὀνθρώπου...

Ἡ εὐκαιρία, ἡ ὁποία ἀποφασίζει περὶ πάντων...

Οἱ πονηροὶ οὐδὲν ἐπιτυγχάνουσιν ἄνευ τῆς βοήθειας τῶν ἀπλοϊκῶν.

Οὐδὲν παρακαλεῖ νὰ εἰαί τις ἀπροσποίητος...

Τὸ καθήκον δὲν συνοφρουοῦται, εἰμὴ ὅταν τὸ ἀποφεύγετε...

Ἡ εὐτυχία! εἶναι τὸ φαιδρὸ σπῆτι μὲ τὴν κολομένην στέγην...

Ἡ συνείδησις ἐμιλεῖ, ἀλλὰ τὸ συμφέρον φωνάζει.

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΟΙ ΠΙΝΟΝΤΕΣ

Μπεκοῦνης, καθὼς ὑπογράφεται εἰς τὴν ἐπιστολήν του...

Ματαίως προσεπάθησα, γράφει, νὰ συμπληρώσω τὴν σειρὰν...

Τὸ ἑλληνικὸν κοινοβουλευτικὸν βῆμα ἔνα μόνον καλλίστομον...

Ἄλλους ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς δύο δὲν εὐρίσκω πίνοντας...

ΜΗΡΑΝ

ΑΝΤΙ ΡΟΔΟΥ

Μὴ ἔχων ἄνθος ὁμοιον κ' ἐγὼ νὰ σοὶ προσφέρω, τὸ ρόδον σου...

Φ. ΡΑΥΜΟΝΔΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΝ ΤΟΥΛΑΕΤΤΑΝ

Ο ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΣ

(συνέχεια από σελ. 357 και τέλος)

Η βασιλεία του μπαλαιοφόρου.

Ο πόλεμος κατά του σιδηρένιου τούτου ὄργα-
νου τῆς μόδας ἐξέσπασε πανταχόθεν. Δὲν ἦτο πλέον
δυνατὸν νὰ κρατηθῆ, ὅσονδήποτε καὶ ἂν αἱ ἀρι-
στοκράτιδες προσεπάθουν νὰ τὸ συγκρατήσουν.
Ἐξέπεσε λοιπὸν μέχρι τοῦ 1600, ἀφοῦ περιορίσθη
εἰς ἓνα ἀπλουστὰτον ζεῦγος πλατυτάτων ταινιῶν,
αἱ ὁποῖαι, σταυροειδῶς ἐξαπλούμεναι ἐπὶ τοῦ στή-
θους καὶ ἐπὶ τῆς ράχως, ἀντικατέστησαν τὸν πρω-
τογόνον κορσέ. Ἄλλ' ἢ γυναικεία πολυτέλεια δὲν
ἤσυχάζει. Δὲν εὐχαριστεῖται μὲ τὰς πλατείας
ταινίας, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐπιφυγον τὴν μέσην τῆς,
οὔτε εἰς τὰ στήθη τῆς ἐδίδον τὴν στρογγυλότητα,
μὲ τὴν ὁποῖαν ἐννοοῦσε νὰ ἐπιδεικνύεται. Ἐνέ-
σκηψεν, ἄλλως τε, ἡ μεθὴ τοῦ ντεκολτέ, ἡ ὁποία
ἀπῆται κανονικὴν ἐπιδειξιν μέρους τοῦ στήθους
καὶ τῆς ράχως. Ὁ σιδηρένιος κορσέ δὲν εἶχε
πλέον θέσιν εἰς τὴν γυναικείαν τουαλέτταν, διότι
ἦτο ἀκατάλληλος διὰ τὴν μόδαν τοῦ ντεκολτέ. Ἐτέ-
θησαν λοιπὸν εἰς κίνησιν ὅλα τὰ κοκέτικα θη-
λυκὰ καὶ μίαν ὥραιαν πρωίαν τοῦ 1720 ἐγένετο
γνωστὸν, ὅτι αἱ Ἰσπανίδες ἀριστοκράτιδες ἐφόρε-
σαν νέον σύστημα κορσέ, ὀλιγώτερον τυραννικόν,
μὲ πολλὴν χάριν συμπτῶτον εἰς ἀνάδειξιν τοῦ
ντεκολτέ καὶ γαρνιρισμένον μὲ ὑπὲρ ἑκατὸν μπα-
λαίνας. Ὄταν παραδεχθῶμεν, ὅτι τὸ τάχιστον τῶν
ὄντων εἶναι ὁ νοῦς καὶ τὸ φῶς, τρίτον εἰς τὴν
σειρᾶν, ὠρισμένως, εἶναι ἡ γυναικεία μόδα. Ποῖός
δὲν ἐγνώρισεν τὴν ἀστραπιαίαν ταχύτητα, μὲ τὴν
ὁποῖαν διαδίδεται; Εἰς ὀλίγον λοιπὸν διάστημα ὁ
μπαλαιοφόρος κορσές ἐπεκράτησε παντοῦ, εἰς βί-
αρος τῶν ταλαιπώρων φαλαινῶν, αἱ ὁποῖαι, ἀλιευ-
όμεναι ἀπὸ τὰ ἤσυχα βάρη τῶν θαλασσῶν, κατα-
δικάζονται νὰ στολίζον τὰς κομψομένους κυ-
ρίας. Δὲν λείπουν καὶ αἱ ἐπικερδαῖς πρὸς τοῦτο
ἐπιχειρήσεις μεγάλων ἐταιρειῶν διὰ τὴν ἀλίευσιν
τῶν φαλαινῶν. Πρῶτη τοιαύτη ἐσχηματίσθη εἰς
τὴν Ὀλλανδίαν τῷ 1730 μὲ κεφάλαιον 600 χιλ.
φράγκων.

Ἡ πρώτη σταυροφορία του.

Ἡ ἐπιστήμη ὁμως καὶ ὅλοι οἱ φρόνιμοι παρε-
τήρησαν, ὅτι καὶ τὸ νέον σύστημα τοῦ μπαλαιο-
φόρου κορσέ δὲν ἦτο ὀλιγώτερον καταστρεπτικὸν
εἰς τὴν καθόλου ὑμεινὴν τῆς γυναικός. Εἰς τὴν
Αὐστρίαν τῷ 1740 ἀρχίζει ἡ πρώτη κατ' αὐτοῦ
σταυροφορία, ἀλλά, παρ' ὅλα τὰ αὐστηρὰ ἀπαγο-
ρευτικὰ διατάγματα, ἀκμάζει καὶ προοδεύει ὅσον
καμμίαν ἄλλην φουάν. Εἰς αὐλικὴν ἐσπερίδα ἡ
κυρία Λαμπὴλ αἰφνης λιποθυμῆ καὶ πίπτει ἀναι-
σθητος. Μεταφάσκει εἰς ἰδιαίτερα δώματα καὶ
ὅταν μετὰ πολλὴν ὥραν ἔλυσαν τὸ σφιγκτοδεμένο
κορδόνι τοῦ κορσέ τῆς, ἡ κυρία Λαμπὴλ ἦτο νε-
κρά, διότι μία ἀπὸ τὰς σκληρὰς μπαλαίνας, δια-
φυγοῦσα τὴν ραφὴν τοῦ κορσέ, διετρύπησεν ἐπι-
κίνδυνον μέρος τῆς κοιλίας τῆς. Ἡ σταυροφορία
ἐγένετο τῶρα μεγαλειτέρα, ἡ δὲ γελοιοποίησις καὶ
ἡ πειρακτικὴ σάτυρα ἠνάγκασεν ἐπὶ τέλος τὰς
κορσεδοφορούσας ἐπὶ τι διάστημα νὰ τὸν ἐγκατα-
λείψουν καὶ νὰ τὸν ἀντικαταστήσουν μὲ ἑλαφρὸν
κορσάξο, καντημένον πολυτελέστατα. Ἡ στατιστικὴ
τῶν θανάτων ἀναφέρει, ὅτι κατὰ τὴν χρῆσιν τοῦ
ἑλαφροῦ τούτου κορσάξου παρετηρήθη, ὅτι εἰς
διάστημα δέκα ἐτῶν ἀπέθανον τόσαι γυναῖκες,
ὅσαι κατὰ τὴν ἐπικράτησιν τοῦ κορσέ ἀπέθανον
εἰς... τέσσαρας μῆνας καὶ μόνον. Ἐννοεῖται, ὅτι
πρόκειται περὶ θανάτων φυσικῶν καὶ ὄχι ἐξ ἀναι-
μίας ἢ στρεβλώσεως τοῦ ὄργανισμοῦ, τοῦθ' ὅπερ
συνέβαινε κατὰ τὴν ἐπικράτησιν τοῦ κορσέ.

Τί λέγουν αἱ κυρίες.

Ἡ εὐτυχημένη αὕτη περίοδος τῆς ἐλλείψεως τοῦ
κορσέ διήρκεσε μέχρι ταῦ 1810. Τότε καὶ πάλιν
ἀναφαίνεται, μὲ ὀρμὴν ὁμως, ἡ ὁποία δὲν ἐννοεῖ
νὰ ἀκούσῃ κανὲν ἐμπόδιον, διὰ νὰ φθάσῃ ἐκεῖ,
ὅπου ἐφθασεν ὁ σημερινὸς τοιοῦτος. Ἄν ἀκού-
σωμεν τὰς σημερινὰς κυρίας, ὁ κορσέ τῶν ἔχει

χάσει κάθε ἐπικίνδυνον εἰς τὴν ὑγίαν τῶν χαρα-
κτῆρα, ἀφοῦ πλέον οὔτος, ἀπὸ μαουτσούλ κατα-
σκευαζόμενος, δὲν σφίγγει θανασίμως τὰ λεπτό-
τερα μέρη τοῦ ὄργανισμοῦ τῶν, οὔτε εἶναι σκλη-
ρὸς καὶ ἀλύγιστος, ὅπως οἱ πρῶτοι τοιοῦτοι. Θὰ
παραδεχθῶμεν πρὸς στιγμήν τὴν ὁμολογίαν τῶν,
ἀλλὰ θὰ τὰς παρακαλέσωμεν νὰ ἀκούσουν ὁποῖαν
γνώμην γενικῶς περὶ τοῦ κορσέ ἔχουν ἐπιστήμο-
νες, εἰδικῶς μελετήσαντες τὸ ζήτημα τοῦτο.

Κατὰ τὸ 1820-1830 ὁ κορσές ἐφθασε μέχρι
σημείου νὰ ἐξυμνῆται καὶ ἀπὸ τοὺς ποιητὰς διὰ
τὴν λεπτότητα καὶ τὴν χάριν, τὴν ὁποῖαν ἐδίδεν
εἰς τὰς τότε κομψομένους κυρίας. Μία ἐξ αὐτῶν,
ἡ πριγκήπισσα Λιμπερτέν, εἶχεν ἀποκτήσει φήμην
διὰ τὴν κορσεδοφορίαν τῆς, ἀφοῦ καὶ ἐποιμάτο,
φέρουσα αὐτὸν σφιγκτοδεμένον. Μίαν ἡμέραν τὴν
συναπτῆ εἰς δημόσιον κήπον ὁ φυσιοδίφης Κιου-
βιὲ εἰς στιγμήν, κατὰ τὴν ὁποῖαν μὲ τουαλέτταν
πρώτης δυνάμεως ἐκαμαρῶνετο ἀπὸ πολλοὺς θη-
λυκῶν καὶ ἀρσενικῶν θαυμαστάς τῆς. Τὴν πλη-
σιάζει καὶ τὴν δεικνύει θαυμάσιον τριαντάφυλλον,
ἐνῶ συγχρόνως τὴν λέγει: «Ἐγγενεστάτη, τὸ χα-
ριτωμένο αὐτὸ τριαντάφυλλον εἶσθε καθ' ὅλα σεῖς»
αὔριον καὶ μεθαύριον θὰ εἶσθε πάλιν ὅπως θὰ
εἶναι τοῦτο». Ὄταν τὴν ἐπιούσαν ἡ πριγκήπισσα
ἀπὸ περιέργειαν ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὸ τριαντάφυλλον,
ποῦ τὴν ὁμοίαζεν, ἔρριψε φωνὴν ἀπελπισίας διὰ
τὴν κτρινάδα καὶ τὸν μαρασμὸν του. «Μὰ τί ἐ-
παθε τὸ καῦμένο καὶ τόσον γρήγορα παρεμορ-
φώθη;» «Τίποτε, ἀπαντῶ ὁ φυσιοδίφης, ἐσφίξε
πολὺ τὸν κορσέ σου». Καὶ λέγων ταῦτα, ἐδειξεν ἓνα
σφικτὸ δέσιμον, τὸ ὁποῖον εἶχε κάμει εἰς τὸν κορ-
μὸν τοῦ ἀνθους, τὸ ὁποῖον καὶ διὰ τοῦτο τόσον
ἀγρίως παρεμορφώθη. Ἡ ἱστορία δὲν μᾶς λέγει
ἂν τοῦτο ἀπέσπασε τὴν πριγκήπισσαν ἀπὸ τὴν με-
γάλην κορσεδοφιλίαν τῆς.

Τί ἀποδεικνύει ἡ ἐπιστήμη.

Οἱ ἰατροὶ παρετήρησαν, ὅτι πολλοὶ ἀπὸ τὰς κυ-
ρίας καὶ τὰς δεσποινίδας, ποῦ ἔκαμαν κατάχρησιν
τοῦ κορσέ, ἔπαθαν μίαν πρόωρον ἀδυναμίαν, ἡ
ὁποία, μαζῆ αὐτῆς ἄλλα πολὺ ἐνοχλητικὰ συμπτώ-
ματα, κατέληξεν εἰς σοβαρὰν ἀσθένειαν, ὀνομαζο-
μένην «ἐντερόπτωσιν». Καὶ τοῦτο, διότι ἐξ αἰτίας
τοῦ κορσέ σχεδὸν μετατοπίζεται ὅλως ὁ θώραξ,
ὁ ἀήρ δὲν φθάνει ὅπως πρέπει εἰς τοὺς πνεύμο-
νας, μετατοπιζόνται ἐπίσης τὸ ἦπαρ καὶ ὁ στόμα-
χος, ἡ θρέψις παρεμποδίζεται, δὲν γίνεται δὲ καὶ
ἡ πρόεπουσα κυκλοφορία τοῦ αἵματος. Πρῶτος ὁ
ἰατρὸς Κλωνάρ μετ' ἐπιχειρήματα ἀπέδειξε τὴν
ἐντερόπτωσιν καὶ τὰ ἀνωτέρω φοβερὰ ἐπακό-
λουθὰ τῆς.

Ἴσως τοῦτο νὰ ἐγένετο ἀφορμὴ διὰ κάποιαν
ἀντικορσεδικὴν κίνησιν, ἡ ὁποία τὴν φορὰν αὐτὴν
παρετηρήθη προερχομένη ἐκ μέρους μερικῶν φρο-
νίμων κυριῶν. Εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἀντικορσεδικὸν
γυναικείον σωματεῖον ἰδρύθη τῷ 1895 ὑπὸ τὴν
προεδρίαν τῆς μίς Μπόμπελ, εἰς δὲ τὴν Εὐρώπην
ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Μ. Δουκίσσης τοῦ Ὀλ-
δεμβούργου καὶ τῆς βασιλίσσης τῆς Ρουμανίας
Ἐλισάβετ ἡ Κάρμεν Σίλβα.

Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα;

Τίποτε. Ἐπεισθήσαν καὶ παραδέχθησαν πρὸς
στιγμὴν ὅλα αἱ κυρία καὶ αἱ δεσποινίδες τὸν
κίνδυνον, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπόκεινται μὲ τὸν φοβε-
ρὸν κορσέ τῶν, ἀλλ' ἀδυνατῶς ἀδύνατον νὰ τὸν
ἀποχωρισθῶν, ἀφοῦ μὲ αὐτὸν παραδέχονται, ὅτι
γίνονται ὥραιαι, καλοσώματοι, λιγυραὶ καὶ θελκτι-
καί. Παρηγοροῦνται αἱ καῦμένα μὲ τὴν σκέψιν:
«Μπρὸς στὰ κάλλη, τί εἶν' ὁ πόνος;»

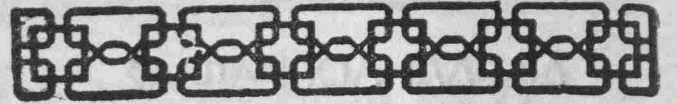
ΑΝ. Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΟΥΝΙΟΣ

Ὁλη τὴ μέρα ψάλλει τὸ Ἰουπύρι
Ὁ τζιτζικας' μὰ σὰν ἐλθῆ ἡ βραδεία,
Ἀρχίζει ὁ γρύλλος τότε τὸ ψαλιῆρι.
Ὁ πρῶτος, γλῶσσα' ὁ ἄλλος, καὶ καρδιά.

Ἐχει γλυκὸ τὸ δρέπανο ἀγῶνα,
Στ' ἀμπέλια ξεχαράζει τὸ τσαμπί,
Ὁ ἥλιος ἀργοσιεῖται σὰ χελῶνα
Κι' ἡ νύχτα φτεροφύγει μὸλις μπιῆ.

Κ. Η.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ

ΤΟ ΟΡΙΘΝ ΤΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ ΜΑΣ

Ἡ φύσις τοῦ πνεύματός μας, μᾶς φέρει εἰς τὸ
νὰ ζητῶμεν τὴν ἀρχὴν ἢ τὸ διατί τῶν πραγμά-
των. Ἐν τούτοις ἀποδεικνύεται, ὅτι ποθοῦμεν πλειό-
τερον τοῦ δυνατοῦ, ἀφοῦ ἡ πείρα μᾶς διδάσκει, ὅτι
δὲν δυνάμεθα νὰ προχωρήσωμεν ἐν τῇ ἐρευνῇ πέ-
ραν τοῦ πῶς, δηλαδὴ πέραν τῆς πλησιεστέρως
αἰτίας τῶν φαινομένων.

Ὄταν, κατόπιν ἀλληλοδιαδόχου ἀναλύσεως, εὑ-
ρωμεν τὴν πλησιεστέρως αἰτίαν φαινομένου τινός
καὶ ἐξακριβώσωμεν τὸς ἀτλοῦς ὄρους, ἐν οἷς
τοῦτο ἐκδηλοῦται, ἐφθάσαμεν ἤδη εἰς τὸ ὄριον
τῶν γνώσεών μας, τὸ ὁποῖον δὲν δυνάμεθα νὰ
ὑπερπηδήσωμεν.

Ὄταν γνωρίζωμεν, ὅτι τόση ποσότης ὀξυγόνου
καὶ τόση ὑδρογόνου σχηματίζουν τὸ ὕδωρ, γνωρί-
ζομεν τὸ πῶς σχηματίζεται τὸ ὕδωρ καὶ οὐχὶ τὸ
διατί.

Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τὴν ἰατρικὴν, ἣτις
πολλάκις αὐτοκολλαύεται νὰ πιστεύῃ, ὅτι ἐρευνῶ
τὸ διατί τῶν φαινομένων, καὶ ὁμως καταντῶ νὰ
ἴδῃ ἀπαντήσεως ὁμοίας πρὸς ἐκείνην, τὴν ὁποῖαν
ὁ Μολλιέρος θέτει εἰς τὸ στόμα ἐξεταζομένου
ἰατροῦ.

— Διατί τὸ ὄριον φέρει ὕπνον;

— Διότι ἔχει ὑπνωτικὰς ιδιότητας.

Ἡ ἐρευνα λοιπὸν τῆς αἰτίας εἶναι παράτολμος
καὶ ἀναγκάζει εἰς ἀπαντήσεως ἀφελεῖς ὡς ἡ ἀνω-
τέρω.

Ὁ ὄρος τῆς ὑπάρξεως φαινομένου τινός οὐδὲν
μᾶς διδάσκει περὶ τῆς φύσεώς του. Ὄταν γνωρί-
ζωμεν, ὅτι ἡ φυσικὴ καὶ ἡ χημικὴ ἐπαφὴ τοῦ αἰ-
ματος μετὰ τῶν νευρικῶν ἐγκεφαλικῶν στοιχείων
εἶναι ἀναγκαία, διὰ νὰ ἐπενέγκῃ τὰ πνευματικὰ
φαινόμενα, τοῦτο οὐδὲν μᾶς πληροφορεῖ περὶ τῆς
πρώτης ὕλης τῆς νοητικότητος. Ἐπίσης, γνωρί-
ζοντες, ὅτι ἡ προστριβὴ καὶ αἱ χημικαὶ ἐνέργειαι
παράγουν ἠλεκτρισμὸν, κατέχομεν μόνον τοὺς ὄ-
ρους, ὑφ' οἷς παράγεται ὁ ἠλεκτρισμὸς, οὐχὶ δὲ
καὶ τὴν γνῶσιν ἐπὶ τῆς πρώτης φύσεως τοῦ ἠλε-
κτρισμοῦ.

Μένει λοιπὸν ὡς ἀλήθεια, ὅτι ἡ φύσις ἢ ἡ οὐ-
σία τῶν φαινομένων, εἴτε ταῦτα εἶναι ὀργανικά, εἴτε
ἀνόργανα, θέλουσι μείνει διὰ τὴν ἀνθρωπίνην
ἀντίληψιν τελείως ἀγνωστα.

Ἡ φύσις καὶ τοῦ ἀπλουστέρου μεταλλικοῦ φαι-
νομένου μένει ἀγνωστος διὰ παντός, διότι ἡ γνῶσις
τοῦ ἀπολύτου καὶ ἐν τῷ ἀπλουστάτῳ φαινομένῳ
θὰ ἀπῆται γνῶσιν ἐν συνόλῳ τοῦ σύμπαντος,
ἀφοῦ ἐν οἰοδῆποτε φαινόμενον εἶναι ἀκτινοβολία
τοῦ σύμπαντος, ἐν τῇ ἀρμονίᾳ τοῦ ὁποῖου ἀποτε-
λεῖ μέρος.

Ἡ ἀπόλυτος δ' ἀλήθεια ἐν τῷ ζωικῷ κόσμῳ
εἶναι δυσκολωτέρα ἀκόμη, διότι, ἐκτὸς τοῦ ὅτι
προϋποθέτει πλήρη γνῶσιν τοῦ ἐξωτερικοῦ περι-
βάλλοντος, ἀπαιτεῖ καὶ γνῶσιν πλήρη καὶ ἀκριβῆ
τοῦ ὄργανισμοῦ, ὅστις ἀποτελεῖ ἑαυτὸν, τοῦ μικρο-
κόσμου τουτέστιν.

Ὁ ἄνθρωπος ὁμως διατρέφει τὴν ἐλπίδα ταύτην
τῆς γνώσεως τοῦ ἀπολύτου καὶ ἡ ἐπιστήμη εἰς τὴν
ἀπαίτησιν του ταύτην τῷ ἀπαντῶ διὰ τῆς ἀποκα-
λύψεως τῶν ὄρων τῶν φαινομένων καὶ διὰ τῆς
χρησιμοποιήσεως αὐτῶν χάριν τῆς προόδου.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν γνωρίζει τὴν οὐσίαν τοῦ φω-
τός, τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, τοῦ πυρός, καὶ ὁμως, κατέ-
χων τοὺς νόμους, δι' ὧν παράγονται τὰ φαινόμενα
ταῦτα, τὰ κανονίζει κατὰ βούλησιν καὶ τα ὑποτάσ-
σει εἰς τὰς θελήσεις του, ἄλλοτε μὲν παράγων τὰ
φαινόμενα ταῦτα, ἄλλοτε δὲ παρακωλύων τὴν παρα-
γωγὴν των.

Ἄγνωστον ἐπίσης τὴν οὐσίαν τῆς ζωῆς, ἀλλὰ
θὰ κανονίζωμεν τὰ ζωικά φαινόμενα, εὐθύς ὡς ἡ
ἐπιστήμη γνωρίσῃ ἐπαρκῶς τοὺς ὄρους τῆς ὑπάρ-
ξεώς των. Μόνον εἰς τὰ ζωικά ὄντα οἱ ὄροι οὗτοι
εἶναι περισσότερον περίπλοκοι ἢ εἰς τὰ μεταλλικά
καὶ συνεπῶς δυσχερέστερον κατανοοῦνται.

Αὕτη εἶναι ἡ μόνη διαφορὰ.

(Claude Bernard)

ΔΙΑ ΤΑΣ

ΚΥΡΙΑΣ

ΤΙ ΣΚΕΠΤΟΝΤΑΙ ΑΙ ΚΥΡΙΑΙ

ΔΙΑ ΤΩΝ ΣΥΖΥΓΩΝ ΤΩΝ

Όταν τρεις κυρίες, αἱ ὁποῖαι ἔχουν πρὸς ἀλλή-
λας ἐμπιστοσύνην, συναντηθῶσιν, ἀφοῦ ἐξαντλή-
σωσιν ὅλα τὰ ζητήματα τῆς μόδας, θὰ ἀρχίσουν
νὰ ὀμιλοῦν διὰ τοὺς συζύγους των. Καὶ τότε
ἀκούονται φοβερὰ ἱερεμιάδες καὶ παράπονα μὲ τό-
σον τραγικὸν τόνον. Ὅλα τὰ ἐλαττώματα τῶν ἀν-
δρῶν ἐξογκόνονται ὑπερμέτρως καὶ μεγαλοποιού-
μενα ρίπτονται εἰς τὴν κακογλωσσίαν τῶν φιλη-
νάδων.

Καὶ ὁμως οἱ σύζυγοι οὗτοι εὗρον τὰς γυναῖκας
αὐτάς, διὰ τὰ συμπεριζῶνται μετ’ αὐτῶν τὴν ζωὴν
καὶ διὰ τὰ τοὺς θεωροῦσι—διὰ τῆς ἀγάπης—ὑπερ-
τέρους τῶν ἄλλων ἀνδρῶν.

Ἄλλὰ συμβαίνει τὸ ἐναντίον.

— Διατί;

— Διότι, ἀπαντῶσιν αἱ γυναῖκες, τότε οἱ ἄνδρες
ἦσαν ἐρωτευμένοι, μνηστῆρες, ἐνῶ τώρα εἶναι σύ-
ζυγοι. Μόλις ὁ ἄνδρας γίνῃ σύζυγος, εἰσέρχεται εἰς
μῖαν ἰδιαιτέραν κατηγορίαν. Δύναται νὰ εἶναι ὁ
μεγαλύτερος σοφός, ὁ ἐνδοξότατος ποιητής, ὁ
πλεον διακεκριμένος ἐπιστήμων, δύναται νὰ ἐμ-
πνήθῃ τὸν ἐνθουσιασμόν καὶ τὴν συμπάθειαν, ἀλλὰ
δὲν θὰ ἐπιτύχῃ ποτὲ νὰ ἀπελευθερωθῇ τῶν σφαλ-
μάτων, τῶν ἐλαττωμάτων του, αἵτινα σχεδὸν μένουσιν
ἀπόκρυφα ἀπὸ τὸν πολὺν κόσμον καὶ διὰ τῶν
ὁποίων παρουσιάζεται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς συ-
ζύγου του ὡς ὄλως διόλου ἰδιαιτέρως ἄνθρωπος,
διαφορὸς ἐκείνου, τὸν ὁποῖον γνωρίζουν οἱ ἄλλοι.

Εἰς σύζυγος εἶναι πάντοτε ἀνυπόμονος, ἐγωῖ-
στής, φιλάργυρος. Εἶναι πολλάκις μεμψιμοιρος,
ἀπαιτητικὸς, δεσποτικὸς, οὐχὶ σπανίως ἐγείρει καὶ
τὰς ὑπονοίας τῆς συζύγου του διὰ τὴν πίστιν του.

Ἡ σύζυγος ἐπίσης γνωρίζει ἐπὶ πλεόν τὰς ἰδιο-
τροπίας καὶ τὰς ἀδυναμίας τοῦ συζύγου, τὰς ὁποίας
ἀπεκάλυψεν ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῶν γάμων των.

Δι’ αὐτὸ, ὅταν ἡ σύζυγος ἀκούῃ ἐπαίνους διὰ
τὸν σύζυγόν της ἀπὸ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα δὲν τὸν
γνωρίζουν τόσον καλῶς, ὅσον αὐτὴ, ὅταν ἀκούσῃ
νὰ ἐπαινῆται ἡ διαχρυσία του, ἡ λεπτότης τῶν
τρόπων του, ἡ ἀφιλαργυρία του, ἐκείνη ὑπομειδιᾷ
καὶ σιωπᾷ. Ἡ δὲ σιωπὴ δι’ ἐκείνον ὅστις θελήσει
νὰ τὴν ἀνατάμῃ, εἶναι εὐγλωττότατον σχόλιον.

— Ἀγαπῆται μου φίλοι, θέσατε τὴν χεῖρα εἰς
τὴν συνειδήσιν καὶ εἰπέτε μου: Νομίζετε τὸν ἑαυ-
τόν σας ἀναμάρτητον; Εἰσθε βέβαιαι, ὅτι ἡ ἀνυπο-
μονησία τοῦ συζύγου σας, ἡ μεμψιμοιρία, ἡ φιλαρ-
γυρία ἀκόμη καὶ ἡ μικρὰ εὐνοϊκὴ προτίμησις, ποῦ
τρέφει διὰ τὰς ἄλλας γυναῖκας, ὄλ’ αὐτά, διὰ τὰ
ὁποῖα τὸν κατηγορεῖτε, δὲν ἔχουν τὴν πρώτην, τὴν
βαυτερέαν τὴν ἀπαρχὴν ἀπὸ σας;

Ἄν ἀρχίσετε νὰ τοῦ ἐπιβάλλεσθε, ἂν ἐξοδεύετε
πέραν τῶν οἰκονομικῶν σας πόρων, ἂν δὲν λαμβά-
νετε τὸν κόπον νὰ συμμορφωθῆτε μετὰ τὰς διαθέσεις
τοῦ συντρόφου σας, ἂν δὲν εἰσθε πλεόν τρυφερὰ
πρὸς αὐτόν, ὡς ἦσθε κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας, ἂν
παραμελήτε τὴν οἰκιακὴν περιβολὴν σας καὶ ἂν
οἱ τρόποι σας δὲν εἶναι ἀνάλογοι, ὥστε νὰ προκα-
λέσουν τὰς περιποιήσεις τοῦ συζύγου σας, αἱ δὲ
ὀμιλίας σας, αἱ κινήσεις σας, ἀφαιροῦν ἀπὸ σας
τὴν ποιήσιν καὶ τὴν χάριν, ποῖος πταίει, παρα-
καλῶ;

Ἄς δεχθῶμεν πρὸς χάριν σας, ὅτι τὸ σφάλμα
ἀνήκει καὶ εἰς τοὺς δύο κατὰ τὸ ἥμισυ.

Καίτοι γενικῶς πιστεύεται τὸ ἐναντίον, ἔχω τὴν
πεποίθησιν, ὅτι ἡ γυναῖκα εἶναι ἐκείνη, ἡ ὁποία
κάννει τὸν καλὸν ἢ κακὸν σύζυγον.

Ἄν ἀποτυγχάνῃ, δὲν ἀποτυγχάνει πάντοτε ἐκ
προθέσεως καὶ κακῆς θελήσεως. Συχνότερον ἀπο-
τυγχάνει ἐξ ἀπειρίας, ἀδυναμίας, ἐξ ἐλλείψεως ὑπε-
ροχῆς, ἐμφύτου ἰκανότητος, ἀλλ’ ἐν πάσῃ περιπτώ-
σει εἰς αὐτὴν ἐδράζεται ἡ ἀρχὴ τῆς διαστάσεως
καὶ τῆς συζυγικῆς ἀσταθείας.

Ἡ θεραπεία; τὸ φάρμακον; Ὑφίσταται καὶ εἶ-
ναι ἀλάνθαστον, εἶναι πάντοτε καρποφόρον καὶ
ἀποτελεσματικόν:

— Προσπαθεῖτε νὰ ἀγαπᾶσθε ἀπὸ τὸν ἄνδρα
σας καταβάλλετε πρὸς τοῦτο ὅλην σας τὴν φαντα-
σίαν, διαθέσατε ὅλην σας τὴν καρδίαν, ὅλα τὰ φυ-

σικά σας θέλητρα, ὅλας τὰς ψυχικὰς ἀρετὰς καὶ
ὁ σύζυγός σας θὰ διορθωθῇ, ὡς διὰ μαγείας, ἐξ
ὅλων τῶν ἐλαττωμάτων του.

Ἡ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

Μὴ νομίζετε, ὅτι μία κυρία, ἡ ὁποία κηδεταὶ
τῆς ἀξιοπρεπείας καὶ τῆς καλαισθησίας της, δὲν
πρέπει νὰ φροντίξῃ διὰ τὴν περιβολὴν της, τὴν
ὁποῖαν φορεῖ τὰς ὥρας, ποῦ μένει σπιτί.

Πρέπει παντοῦ νὰ δεικνύεται ἡ προσπάθεια τῆς
κυρίας, ὅπως φαίνεται ὄχι μόνον καθαρά — τοῦτο
εἶναι στοιχειῶδες καθήκον — ἀλλὰ καλαισθητος
καὶ ἁρμονικῆ.

Πολλὰ κυρία ἔχουν τὴν συνήθειαν νὰ πλύ-
νουν τὸ πρόσωπον ἐπιμελῶς τὴν νύκτα, ὀλίγον
προτοῦ κατακλιθῶσιν, ἀντὶ τῆς πρωΐας, ὅταν ἐγερ-
θῶσι, καὶ τοῦτο, διὰ νὰ μὴ ἐκθέσωσι τὴν ἐπίδερ-
μίδα τοῦ προσώπου των εἰς τὴν ἐπίδρασιν τοῦ
ἀέρος, ὅταν τοῦτο εἶναι ἀκόμη ὑγρὸν. Αὐτὸ ὁμως
δὲν εἶναι λόγος, ὅπως καταργηθῇ τὸ πρωῒνον
πλύσιμον τοῦ προσώπου, τὸ ὁποῖον δίδει πολλὴν
δρροσερότητα εἰς αὐτό.

Ἡ κόμμωσις, δι’ ὅσας ἐξέρχονται τὴν πρωΐαν,
πρέπει νὰ γίνεται ἀμέσως· αἱ λοιπαὶ ἀρκεοῦνται
εἰς τὸ νὰ διευθετοῦν τὴν κόμην των προχειρῶς,
ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν πρόχειρον ταύτην, τὴν ἀτημέλη-
τον διευθέτησιν τῆς κόμης, πάλιν πρέπει νὰ
ἐνυπάρχῃ ἡ καλαισθησία καὶ ἡ χάρις.

Ἡ ἀπλὴ περιβολὴ τῆς οἰκοδομοποιήσεως, τόσον ἐκεί-
νης, ἡ ὁποία ἐργάζεται εἰς τὰ οἰκιακὰ, ὅσον καὶ
ἐκείνης, ἡ ὁποία ἀπλῶς ἐπιστατεῖ, ὀφείλει νὰ
εἶναι ἀνευ κηλίδων καὶ ἀνευ ἐσχετισμάτων.

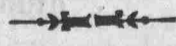
Ἐπίσης πρέπει νὰ συστηθῇ εἰς τὰς κυρίας αὐ-
τάς, ὅπως ἀλλάξουν ἐσώρρουχα εὐθὺς ὡς τελειώ-
σωσιν αἱ οἰκιακαὶ ἐργασίαι. Τὰ ἐσώρρουχα, ἄλλως
τε, τὰ ὁποῖα μία κυρία φορεῖ ὅταν ἐξέρχεται, δὲν
πρέπει νὰ εἶναι αὐτὰ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἔφερον
ὅταν εἰργάζετο. Τὸ ἀπαιτεῖ ἡ ὑγεία καὶ ἡ καλαι-
σθησία.

Μὴ τοποθετῆτε ποτὲ εἰς τὰ ἐρμάρια ἢ τὰς ἱμα-
τιοθήκας τὰ ἐνδύματα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἐμβάλλετε.
Ἀφήσατέ τα κοσμησμένα εἰς ἀεριζόμενον δωμά-
τιον ἐπὶ μίαν ὥραν τοῦλάχιστον. Τὰ ἐνδύματα δ’
ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα δὲν πλύνονται, πρέπει νὰ μένουσιν
ἐκτεθειμένα εἰς τὸν ἀέρα μίαν ἡμέραν καὶ μάλιστα
ἀνάστροφα.

Ἐνδύματα, τὰ ὁποῖα ἐφορέθησαν συνεχῶς, ἂν
κλεισθῶσιν εὐθὺς ἀμέσως εἰς τὰ ἐρμάρια, προκα-
λοῦσιν ἀηδίαν διὰ τῆς ἀποπνοίας των. Τὰ τεχνικὰ
ἄρώματα δὲν δύναται ν’ ἀντικαταστήσωσιν τὸν
ἀέρα καὶ τὸν ἥλιον. Οὗτοι εἶναι οἱ μόνοι ἐξυγιαν-
ταὶ τῶν ἐνδυμάτων.

Καλὸν εἶναι ἐπίσης τὰ ἐσώρρουχα, τὰ ὁποῖα φο-
ροῦνται τὴν ἡμέραν, ν’ ἀποβάλλωνται καθ’ ὅλο-
κληρίαν τὴν νύκτα καὶ ν’ ἀντικαθίστανται δι’ ἄλ-
λων· τοιοῦτοτρόπως ἐπὶ μίαν νύκτα ὁ ἀήρ κἀμνει
τὴν εὐεργετικὴν του ἐργασίαν ἐπὶ τῶν ἀσπρορροῦ-
χων, τὰ ὁποῖα θὰ φορεθῶσι τὴν ἐπαύριον.

ΙΑΝΘΗ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ — ΑΘΗΝΑΣΙΑ

Μέσ’ στὰ κλαδιά φυσᾷ τ’ ἀγέρι!
τί μαγευμένη μουσικὴ!
σε ἔκστασιν τὸν νοῦν μου φέρει
ἡ ἀνοιξίς ἡ μαγικὴ.

Γύρω πουλάκια κελαῖδοῦνε
κι’ ὁ τζίτζικας σφυροκοπᾷ,
τ’ ἀρνιά στής μάνδρες ζεδιψοῦνε
καὶ ἡ καρδιὰ γλυκοχτυπᾷ!

Ἵψηλὰ στὸν Πλάστην ἀναβαίνει
ὡσάν θυμιάμα μιὰ προσευχὴ
στὸν ἄλλο κόσμον, ποῦ μάς προσμένει
ἀνοιξίαιώνια νά’χ’ ἡ ψυχὴ!...

Μπακάλλιοι.

ΚΙΜ. ΜΠΕΛΛΑΣ

Ἡ ΖΩΗ

Θέλει συγκινήσεις ἡ ζωὴ. Αὐταὶ εἶναι
ἡ τροφή της, αὐταὶ αἱ ἀπολαύσεις της.

Πολλάκις ἐρρεμβάσατε ὑπὸ τὸν λικνι-
στικὸν ψιθύρον τῶν φύλλων τοῦ δάσους
καὶ τὴν λιγυρὰν ἁρμονίαν τῶν σειομένων
κλάδων του. Πολλὰς φορὲς ἀφήκατε τὰ
ὄνειρά σας νὰ βαυκαληθοῦν ἀπὸ τὸ τρα-
γοῦδι τῆς πρασίνης αὐτῆς λύρας.

— Νομίζετε ὁμως, ὅτι θὰ ἐγνωρίζετε
τὰς ἁρμονίας της, ἂν δὲν ἐδοκίμαζον αἱ
χορδαὶ της πότε τὴν θωπεῖαν τοῦ ζεφυ-
ρου, πότε τὴν ὄρμην τοῦ μανιώδους βορρᾶ;

Θέλει συγκινήσεις ἡ ζωὴ.

Τὸ μικρὸ ρυάκι τοῦ λειβαδιοῦ κιλύει
τὰ νερά του, γιὰ νὰ τὰ φέρῃ μακρὰν, πολὺ
μακρὰν. Ἐγεννήθη ἀπὸ τὸ δάκρυ τοῦ
βράχου καὶ θ’ ἀποθάνῃ εἰς τὴν ὑγρὰν,
τὴν διάπλατον τοῦ πελάγους ἀγκάλην
μικρὸ, ἄγνωστον, ἄφωνο. Δύο χαλίκια
ὁμως, ποῦ συναντᾷ εἰς τὸν δρόμον του,
ἕνας βράχος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον πηδᾷ, τοῦ
δίδουν τὴν δύναμιν νὰ τονίσῃ τὸ γλυκὺ
τραγουδάκι του καὶ τὸ στολίζουσιν μετὰ τὸν
ἀφρώδη στέφανον τῆς εὐτυχίας.

— Τὸ ταπεινὸ αὐτὸ ρυάκι θὰ ἐφαντάζετό
ποτε, ὅτι θὰ ἔδιδε τὴν ὑπόκρουσιν εἰς τὸ
μινύρισμα τῶν πουλιῶν, ἂν δὲν συναν-
τοῦσε στὸν δρόμον του τὸ χαλίκι, τὸ ὁποῖον
παρακάμπτει καὶ τὸν βράχον, ἀπὸ τὸν
ὁποῖον μετὰ πόνον πηδᾷ;

Θέλει συγκινήσεις ἡ ζωὴ.

Ἡ καρδιὰ ρυθμικὰ, μονότονα, δίδει τὸ
αἷμα εἰς τὸν ὀργανισμόν τοῦ ἀνθρώπου.
Οὐδὲν ταρασσει τὴν μηχανικὴν λειτουρ-
γίαν της· κοιμᾶται καὶ εἰς τὴν ὑπνηλὴν
αὐτὴν κατάστασιν πολλάκις διερωτᾶται:
διατί ζῆ; ὅτε αἰσθάνεται ἐξαιφνιδίους παλ-
μούς, ποῦ τοὺς κανονίζει κάποιος ἄλλος
ἐξωφρενικὸς ρυθμὸς, δονεῖται ἀπὸ σπα-
ραγμούς, ὑπὸ τοὺς ὁποῖους σταλάζει χολὴ
καὶ μέλι, συγκλονεῖται, συσφίγγεται, φλο-
γίζεται, παραλύει, ἀγωνιᾷ, ὀγκοῦται.
Ἄλλὰ, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν ἐναντιου-
μένων αὐτῶν καταστάσεων, οἱ στόνοι της,
τὰ κλάμματα της, τὸ μεϊδιάμα, ἡ χαρὰ της,
ἔχει ἕνα χρῶμα ζωῆς ἰδιαίτερον, ἕνα τό-
νον περιπαθῆ, τὸν ὁποῖον δὲν εἶχε γνωρί-
σει ποτὲ ἕως τότε, αἰσθάνεται, ὅτι ζῆ,
ἀλλὰ πρὸ πάντων αἰσθάνεται διατί ζῆ.

— Ἡ καρδιὰ θὰ ἐγνώριζεν ἄρά γε τὰς
γλυκυπίκρους αὐτάς ἀπολαύσεις καὶ τὴν
δημιουργὸν δύναμιν, ποῦ ἄγνωστος, νυ-
σταλέα, ἔρρεγχε μέσα εἰς τὰ βάθη της, ἂν
δὲν συνήντα εἰς τὸν δρόμον τῆς ζωῆς της
τὸν ἔρωτα;

Θέλει συγκινήσεις ἡ ζωὴ. Αὐταὶ εἶναι
ἡ τροφή της, αὐταὶ αἱ ἀπολαύσεις της.
Ποῖός ζεύρει μάλιστα ἂν δὲν εἶναι καὶ ὁ
μόνος σκοπὸς της;

Θύμος.

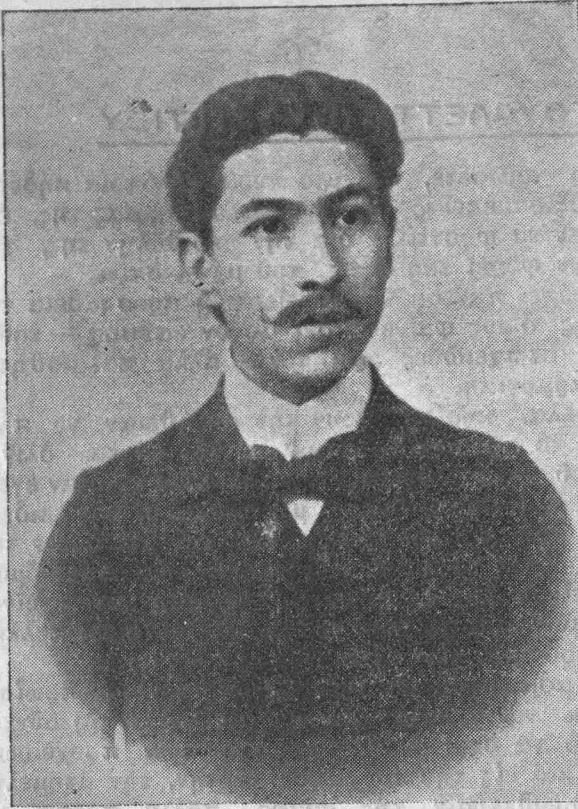
ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ν. ΜΑΛΑΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΟΛΣΩΝ

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΩΙΔΗ

Ἴα καὶ ῥόδ' ὄμβραντα καὶ δάφνην μυροβόλον
ἀπὸ τὸν θεῖον Παρθασόν, τὸν θαυμαστὸν παρ' ὄλων,
αἱ Μοῦσαι δρέπουν θλιβερώς καὶ στέφουσι μὲ χάριν
τὸν Στέφανον τὸν ποιητὴν, τὸν ἐνθερμὸν τῶν λάτρην!
Αἱ Νύμφαι καὶ οἱ Χάριτες μὲ δακρυσομένον ὄμμα
περικκομοῦν μὲ κρίν' ἀγνὰ τοῦ τάφου σου τὸ χῶμα!
Τὸ γαλανὸν στερέωμα μὲ στέμμα αἴγλης θείας,
καὶ ἀφθίτου δόξης στέφει σὲ μεστὸν φιλανθρωπίης!
Ἀγγέλων χοροὶ σὲ ὑμνοῦν εἰς τὸν γλαυκὸν αἰθέρα
καὶ κροῦν ἄρπες μαγικῆς ἕς τὴν ἰδεάδην σφαιρα!
«Ὡς εὖ παρέστις!» μὲ χαρὰν ὁ Ἄδης ψιθυρίζει,
καὶ ἡ Ἐκάτη μ' ἰδίῃ πάλλευκα νυμφίον σὲ στολίζει!
Ἡ ἀνοιξίς ἀνθοστεφῆς λατρείας γόνυ κλίει
καὶ ἀρώματα ποιητικὰ ὁ Ζέφυρος σοὶ φέρει!
Ἡ κοινωμία δ' ὅλη μας μὲ λύπην σὲ γεραίρει,
ὡς μήτηρ δὲ φιλόστοργος θερμὰ δάκρυα χύνει!
«Βάσκανος δαίμων ἔκοψε τὸ νῆμα τῆς ζωῆς σου
καὶ ὁ φαινότατος ἀστὴρ ἐσβέσθη τῆς μορφῆς σου!
Ἀγλαΐσμα καὶ καύχημα ἦσο τῆς κοινωμίας,
ὑπογραμμὸς τῆς ἠθικῆς, πρότυπον εὐσεβείας,
τῆς εὐποιίας καὶ ἀρετῆς, τύπος φιλοπονίας!
Ἦσο φωστὴρ ἀληθινὸς καὶ ἀσβεστος τῆς παιδείας!

Ὡς ἀηδῶν λιγυφθογγες ἑπανοες ν' ἄδης πλέον
ὄ, τ' ἰδεῶδες καὶ ἱερὸν, ὄ, τ' ὑψηλὸν καὶ ὠραῖον!

Ἐξῆρες πάντοτε τὸν νοῦν, μαγεύων τὰς καρδίας,
εἰς ἀχανεῖς ὠκεανούς προγονικῆς σοφίας!

Ἡ δὲ Ζωγράφος σχολὴ μὲ ἄλγος σ' ἐκθειάζει,
τὸν προσφιλῆ αὐτῆς βλαστὸν οσπετῶς ἐγκωμιάζει!
Κλέος καὶ χάριμα τῆς σχολῆς παντοῦ πεφημισμένος,
μὲ πνεῦμα δὲ γιγάντιον φύσει πεπρωτισμένος,
Ὀλύμπιος ἦσο θεός, μορφὴν θνητοῦ καὶ ἂν εἶχες,
παντοῦ τὰ σκῆπτρα τῆς τιμῆς καὶ ἀγάπης σὺ κατείχες!
Ἐνθουσιώδης καὶ εὐγενῆς ἡ ἠθικὴ σ' ἀξία,
δόξαν σοὶ προσεπόρισεν ἐν θεῖα εὐδοκίᾳ!
Ἡ μνήμη σου ἐπὶ τῆς γῆς θὰ μένη αἰωνία
καὶ τ' ὄνομά σου ἀθάνατον παρὰ τῆ κοινωμίας!
Μὲ στέφανον ἀμάραντον ψυχὴ σου ἡ ἀγία
ἐστέφθη εἰς τὸν οὐρανὸν ἐν θεῖα εὐλογία!
Χαῖρε καὶ ἀγάλλου, ὦ ψυχὴ Στεφάνου αἰθερίας,
καὶ εὐφραίνου ἕς τὸν Παράδεισον ἐν χάριτι μακαρίας!

Δύπη βαθειὰ ἱπικροτεῖ καὶ πένθος καταθλίβει
τὴν δυστυχῆ μου τὴν ζωὴν! Κροῦνοὺς δακρύων λείβει
μεστοὺς ἀφάτου θλίψεως καὶ πόνου ἡ ψυχὴ μου!
ἀνιάτος εἰς τὸ ἔξῃς θὰ εἶναι ἡ πληγὴ μου!
Ὅλα τὰ πέριξ μου σιγοῦν μὲ τόνον νεκρωμένον
καὶ ἔστησε τὸν θρόνον του ἄλγος φαρμακευμένον!
Δάκρυ λατρείας ἀκραιφνοῦς, στοργῆς, εὐγνωμοσύνης,
πεφιλημένε σδελφέ, ἀγότης καὶ εἰρήνης.
ἐν εἴδει στυλβαδάμαντος ἡ αἰδρα ἡ γλυκεία
ἕς τοῦ Πλάστου τὰ σκηνώματα ἐκθύμως σὲ κομίζει
Ἐν τὸ μνήμα σου τ' ἀνθοστεφῆς αἰμάσσει ἡ καρδία!
καὶ ὁ πόνος καὶ ἡ ὀδύνη μου τὴν λύραν θρυνματίζει!

ΜΑΡΓΑΡΩ ΜΑΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ

16

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

συνέχεια ἀπὸ σελ. 358

Ἄλλὰ τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἡ Ζερμαῖν ἔσπευσε πρὸς τὴν Βαλε-
ριαν, αὕτη τὴν ἐκράτησεν.

— Ὅχι, τῆς εἶπεν· εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπιστρέψῃς μόνη εἰς τὸ
σπίτι· μὴ φροντίζεις δι' ἐμέ. Προσπάθησε μόνον νὰ μὴ σὲ συναντήσῃ
στὸν δρόμον ὁ Ἰούλιος.

Ἡ Βαλερία ἔσφιγγε νευρικῶς τὰς χεῖρας τῆς Ζερμαῖν.

Ἐπειτα συνεπλήρωσε:

— Κι' αὐτὸ ἄς σοῦ χρησιμεύσῃ ὡς μάθημα.

Ἡ Ζερμαῖν ἀπεμακρύνθη· ἐπλησίαζεν εἰς τὸ σπίτι.

Ἡ Βαλερία τὴν παρηκολούθει διὰ τοῦ βλέμματός.

Στεναγμὸς ἀνακουφίσεως ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰ στήθη τῆς:

— Δόξα τῷ Θεῷ! ἔσώθη.

Ἡ θεία ἔμενεν εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην καθηλωμένη. Ὁ Ἰούλιος,
ἀκολουθῶν τὸν κυκλοτερεῖ δρόμον, θὰ διήρχετο πλέον πλησίον τῆς.
Ἄλλοίμονον! ἦτο χαμένη.

Ὁ Μενετρὼ τὸ ἀντελήφθη καὶ ἐπλησίασε τὴν νεάνίδα.

— Ἐκτίθεσθε πρὸς χάριν τῆς ἀνεπιείας σας.

— Ὀλίγον μ' ἐνδιαφέρει. Εἶμαι ἐλευθέρη...

— Εἰσθε θαυμασία κόρη, ἀξία ἀγάπης καὶ ἐκτιμήσεως.

— Μοῦ ὑπεσχέθητε ν' ἀναχωρήσετε, νὰ μὴ ἐπανίδετε τὴν Ζερ-
μαῖν. Διατί δὲν ἐκρατήσατε τὸν λόγον σας;

Δὲν ἀπήντησε, παρὰ διὰ τῆς ἐρωτήσεως:

— Φρονεῖτε, ὅτι εἰδοποιήθη ὁ κύριος Γκρανδιέ;

— Εἶμαι βεβαία. Ἄλλως, διατί νὰ ἔρχεται κατ' εὐθείαν ἐδῶ;

— Ἀπὸ ποῖον ἄρα γες;

— Τὸ ἀγνοῶ.

— Ἀπὸ σᾶς μήπως;

— Δὲν μὲ γνωρίζετε, φαίνεται, κύριε Μενετρῶ.

— Τότε λοιπὸν, ἂν δὲν εἰδοποιήθη ἀπὸ σᾶς, δὲν φοβεῖσθε, ὅτι,
ὅταν σᾶς ἴδῃ πλησίον μου, θὰ σᾶς ἐνοχοποιήσῃ;

— Αὐτὸ καὶ ἐγὼ ζητῶ. Δὲν θέλω νὰ ἔχῃ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην
ὑποψίαν τῆς ἀφοσιώσεώς μου. Πρὸς τοῦτο βοηθήσατέ με. Πλησιάσατε,
ἐλάτε κοντά μου. Ἰδού, ὁ κύριος Γκρανδιέ ἐσταμάτησε, μᾶς βλέπει
ἐξάπαντος. Θὰ μᾶς ἀνακαλύψῃ καὶ ζητεῖ νὰ ἐξακριβώσῃ ἂν εἶναι ἡ

γυναικὰ του. Ἄν ἀποστρέψετε τὴν κεφαλὴν, ἂν αἱ χεῖρές σας ἀποφεύ-
γουν τὰς ἰδικάς μου, θὰ ἀνακαλύψῃ τὸν δόλον καὶ θὰ βεβαιωθῇ, ὅτι
ἡ κωμῶδια αὕτη παίζεται ἀπὸ ἡμᾶς διὰ νὰ τὸν ἀπατήσωμεν. Λοιπὸν
ὀμιλεῖτέ μου, εἰπήτέ μου ὅ,τι θέλετε.

— Καὶ τί ἄλλο θέλετε νὰ σᾶς εἰπῶ, εἰμὴ τὸν σεβασμὸν καὶ τὸν
θαυμασμόν, ποῦ τρέφω γιὰ σᾶς; Δὲν εἶμαι, δεσποινίς, τόσο κακός,
ὥστε νὰ μὴ θαυμάζω ὅ,τι εἶναι ὠραῖον, μέγα, ὑπέροχον...

Ἡ Βαλερία ἔστρεψε πρὸς αὐτὸν τὸ πρόσωπόν της· ἐφαντάζετο,
ὅτι ὁ Μενετρὼ ἀστεΐζεται καὶ ὅτι ἐκμεταλλεύεται τὴν εὐπιστίαν της.
Ἐν τούτοις ἡ ἐκφρασίς τοῦ Μενετρῶ ἦτο σοβαρὰ.

Ὁ νέος ἐξηκολούθησε:

— Σᾶς ζητῶ συγγνώμην, δεσποινίς, διότι δὲν ἐτήρησα τὸν λό-
γον μου καὶ διότι ἦλθον εἰς τὴν συνέντευξιν αὐτὴν παρὰ τὴν παρὰ-
κλησίαν σας.

Ὁ Μενετρὼ ὠμίλει χαμηλοφώνως. Ἡ νέα δὲν ἀπήντησε. Ἡ προ-
σοχή της ὅλη ἦτο ἐστραμμένη πρὸς τὴν μέλαινα σκιάν, ἡ ὁποία ὑπὸ τὰ
δένδρα ἐπλησίαζεν.

Ἦτο ὁ Ἰούλιος, ὅστις τοὺς ἔβλεπε, τοὺς ἤκουε· τοὺς εἶχεν ἄρα
γε ἀναγνωρίσει ἢ ἐφαντάζετο, ὅτι ἦτο ἡ σίψυγός του;

Ἡ Βαλερία δὲν ἔλαβε τὸν καιρὸν νὰ σκεφθῇ πλειότερον. Ἡ
σκιά ἀπεσπάρθη βιαίως καὶ ἐπλησίασεν, ἀλλ' ὅταν εὐρέθη εἰς ἀπό-
στασιν δύο βημάτων ἀπὸ τὸ ζεύγος, μία ἐκφώνησις τῷ ἐξέφυγε:

— Βαλερία! εἶσαι σύ;

Πόσα πράγματα δὲν ἐφάνερονεν ἡ ἐκφώνησις αὕτη! Ἐνόμιζεν,
ὅτι συνελάμβανε τὴν Ζερμαῖν καὶ ὅμως συνήντησε τὴν θεῖαν! Ἐκεί-
νος λοιπὸν, ὅστις τὴν εἰδοποίησεν, ἠπατήθη! Μετέβαινε νὰ ἀποκα-
λύψῃ μίαν ἀπάτην καὶ ἀπεκάλυπτεν ἕνα μυστικὸν ἔρωτα! Ὡστε ἡ
Βαλερία ἀγαπᾷ τὸν Μενετρῶ!

Ἡ καρδία τοῦ Ἰουλίου ἤμασσε.

— Βαλερία!

Ἡ κόρη ἔκλινε τὴν κεφαλὴν.

Ἐπειτα ὁ Ἰούλιος, στρεφόμενος πρὸς τὸν Μενετρῶ,

— Κύριε, τοῦ λέγει, εὐαρεστηθῆτε νὰ ἀναμείνετε αὐριον τὴν
ἐπίσκεψίν μου.

Ὁ Μενετρὼ ὑπεκλίθη ἀποδεχόμενος.

Ἡ Βαλερία ἔτρεμεν. Ἀντελήφθη τὴν ἀπειλήν, τὴν ὁποίαν ἐκρυ-
πτον οἱ λόγοι ἐκεῖνοι. Μία μονομαχία θὰ ἤρχετο ὡς ἀποτέλεσμα καὶ ὁ
Μενετρῶ τὴν ἀπεδέχετο. Ἡ κόρη ἐπενέβη.

— Κύριε Γκρανδιέ, τῷ λέγει συγκεκινημένη, σᾶς παρακαλῶ νὰ
λάβετε ὑπ' ὄψιν, ὅτι, ἂν εὐρίσκωμαι ἐδῶ μόνη, εὐρίσκομαι ἐξ ἰδίας
θελήσεως. Εἶμαι ἐλευθέρη νὰ κανονίσω ὡς θέλω τὴν διαγωγὴν καὶ
τὰς σχέσεις μου. Δὲν ἔχω νὰ δώσω λόγον, παρὰ μόνον εἰς ἑμαυτὴν. Δὲν
θέλω νὰ γνωρίζω τί σημαίνουν οἱ λόγοι, ποῦ ἀπηυθύνετε εἰς τὸν κύ-
ριον Μενετρῶ, καὶ ἡ συνέντευξις, ποῦ τοῦ ὠρίσατε· ἐπανα-
λαμβάνω, ὅτι δὲν ἔχετε δικαίωμα νὰ αὐτοπαρουσιάζεσθε ὡς προστάτης
καὶ κηδεμών μου.

(ἀκολουθεῖ)

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ ΔΕΙΝΑ

Μέσα εἰς τὴν ἔμμορφη ἀποθέσει τοῦ ἡλιοβασιλέμματος, ποῦ ἄπλωνε ἀκαταστάτα, σάν μ' ἔνα πελώριο πινέλλο, τὰ πειδ γλυκὰ χρώματά του, ἤλθε ἡ ζωὴ μὲ τὴν ἀπαισιωτέραν τῆς πεζότητος νὰ καταστρέψῃ τὸ γοητευτικὸ θέαμα.

Καὶ ἡ ζωὴ αὐτὴ, ποῦ ἄφισε τὸ σκοτεινὸ γραφεῖο τοῦ Γαλατᾶ καὶ ἀνέβηκε εἰς τὸν κῆπο νὰ πάρῃ λίγο ἀέρα, ξαπλώθηκα δίπλα μου σὲ μιὰ ψαθηνία πολυθρόνα καὶ εἶπε μὲ σπαρακτικὸ ὄφρος:

— Μ' ἔβγαλε τὰ μάτια αὐτὸς ὁ ἥλιος, ἀδελφέ! Σκούπισε τὸν ἴδρω, ποῦ κατακυλοῦσε σάν καταρρακτὴς ἀπὸ τὸ μέτωπόν του καὶ ἤρχισε ἕνα φιλιππικὸν κατα τοῦ καλοκαιριοῦ καὶ τῶν δεινῶν του. Ἡ ζέση τὸν εἶχε λυωμένο, ἡ σκόνη ἐφραξε τὸν λάρυγγά του, ὁ ἴδρωσ τὸν μούσκεψε, ἕνας ψύλλος πρυσπαθοῦσε νὰ σπάσῃ τὸ ρεκόρ τοῦ δρόμου μετ' ἐμποδίων... εἰς διαφορὰ μέρη τοῦ σώματος του. Καὶ συνεπέρανε:

— Χειμῶνας καὶ πάλι χειμῶνας! Σκούπισε τὸν ἴδρω, ποῦ κατακυλοῦσε σάν καταρρακτὴς ἀπὸ τὸ μέτωπόν του καὶ ἤρχισε ἕνα φιλιππικὸν κατα τοῦ καλοκαιριοῦ καὶ τῶν δεινῶν του.

— Καὶ ὄλο αὐτὸ τὸ ὄργιο τῆς φύσεως: λουλούδια, ἀστροφεγγιές, πατιναδες;... Με φαίνεσαι σάν μεθυσμένος, ποῦ προσπαθεῖ νὰ περιγραμψῇ τὴν ἔμμορφη ἑνὸς ποτηριοῦ μπιρρας μὲ τὴν ξανθὰ καὶ τὸν ἀφρό της... Ἐχεις ἀρπαγμένη τὴν ἀρρώστεια τῆς ἐποχῆς, ποῦ εἶναι μιὰ ἀκρατικὸς ρωμαντικότητος. Ἐνας λόγος, ποῦ μισῶ τὸ καλοκαίρι, εἶναι αὐτὴ ἡ ποιητικὴ ὄψις, ποῦ παρνεῖ ἡ φύσις. Μόλις ἔμπη ὁ Μᾶς, αἰσθανομαί τὸ αἰμά μου νὰ κυκλοφορῇ γαργαλιστικά, μὲ πλακῶνι μιὰ ἀνεξήγητη μελαγχολία, μὲ κυριεύει μιὰ αἰσθηματικότης, ποῦ μὲ καμνουν νὰ ξαγρυπνῶ κατω ἀπὸ τὸ φεγγάρι, νὰ γράφω σειχους καὶ νὰ ὀνειροπολῶ τὴν ἀντικρυνή μου ζωντοχήρα μὲ τὰ μεγάλα μουστακία, ἐνῶ τὴν ἴδια ἀκριβῶς ὡρὰ δυο γατοὶ ξεκαρδιζοῦνται μ' ἕναν τρελλὸ χορὸ ἐπάνω στα κερამίδια μου, δυο περιστέρια ξεφυλλίζουσι ἔρωτικα στεφάνια, κι' ἄλλοι δυο γαῖδροι κατεβαζοῦν τ' αὐεὶὰ ἐμπρος εἰς τὸν μεγάλο φουσκὸν νομον. Τῶς, βλεπεις, ἡ ἐποχὴ... Ἐχω παρατηρημένο, ὅτι ὅλοι οἱ σβαροὶ ἐρωτες, ποῦ μὲ φέρουν ἀνορεξία καὶ φαγοῦρες, ἐμπνεονται πάντα τὸ καλοκαίρι. Ὁ μὲ πῆς, γιὰ γαλαξιο οὐρανὸ, γιὰ κοκκινόβαμμενες δύσεις!.. Προτιμῶ ἕνα χειμωνιάτικο δειλινὸ, μέσα στὸ ἡμίφως τῆς καμαράς μου νὰ ζεσταίω τὰ παγωμένα ποδία μου στὴν θερμάστρα καὶ νὰ βλεπῶ τῆς φλόγης, ποῦ στέλνω ἐπάνω στὰ παραθύρα μου, ἀπ' ὅλες αὐτὲς τῆς ακείνης, ποῦ μὲ ζάλισαν τὸ φῶς.

Ὁ ἄνθρωπος, ποῦ ἀνέβηκε ἀπὸ τὸν Γαλατᾶ, ἐπλησίασε τὸ καθίσμα του καὶ οἰγά-σιγά ἐξηολούθησε:

— Καὶ ἂν γιὰ μιὰ στιγμὴ ξεχάσω ὅλα αὐτὰ τὰ μαρτύρια καὶ τὰ θεωρήσω σάν ἕνα ἐπιβλητικὸ ἄλλαγμα φαγητοῦ, τί νὰ πῶ ὅμως γιὰ τὰ πόδια; Τὰ ποδία μου, φίλε μου, τὰ πόδια μου. Τὸ καλοκαίρι, ποῦ μᾶς χαρίζει κρίνους καὶ τριανταφυλλὰ, θαλασσία ἰώδια καὶ μαγιάτικες αὔρες, μᾶς δίνει καὶ τ' ἀρώματα τῶν ποδιῶν. Τί τραβῶ, Θεε μου! Φθάνει νὰ σὲ ἀναφέρω, ὅτι, ἐνῶ ἡμῖν σ' ἕνα σπῆτι καὶ ἀπήγγελα τὸν στίχο:

«Ἐβγα καὶ γλυκομύρισε λουλούδια μαραμμένα...»

μιὰ μελαχροινούλα πουντρομένη φούσκωσε τὰ μαγουλάκια της καὶ ὕστερα λύθηκε σ' ἕνα δυνατὸ γέλιο, ποῦ ἔκαμε ὅλες τῆς κυρίες νὰ τὴν μιμηθοῦν πίσω ἀπὸ τὰ μαντήλια τους. Φαντάζεσαι, ὅτι ἐκείνη τὴν ὥρα προτιμοῦσα νὰ μ' ἔλειπαν καὶ τὰ δύο.

Ὁ φίλος μου, παρ' ὄλην τὴν καλαισθησίαν του, ποῦ τὸν διακρίνει κατὰ τὸν χειμῶνα, διέκοψε τὴν ὁμιλίαν του, διὰ νὰ στρίψῃ τὸ μουστάκι εἰς ἕνα θηλυκὸν τέρας μὲ τοιμπλιασμένα μάτια, ποῦ περνοῦσε.

Ἄνεστέναξεν ἐρωτικώτατα καὶ ἐψιθύρισε ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιάς του:

— Ἀνάθεμά σε, καλοκαίρι!...

Π. ΠΑΛΛΙΟΛΟΓΟΣ

Διὰ τὰς κυρίας.

Ἄν θέλετε καπέλλα κομψά, τῆς μόδας, καλλιτεχνικά καὶ οἰκονομικά, παραγγείλατέ τα εἰς τὸ εἰδικὸν κατάστημα Σ. ΔΟΝΤΗ (Μπέγιογλου, πασᾶς Τουνελ, ἀριθμ. 5).

ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Μεγάλος ὁ γερμανικὸς νοῦς! Κατορθῶναι μέχρις ὥρας νὰ κρατῇ ἀνισχύρους ἐνώπιον τῶν γερμανικῶν ὄπλων ὀλοκλήρους σιδηροφράκτους συνησπισμένους κολοσοῦς.

Πρὸς στιγμὴν οὗτοι τὸν ἠπειλήσαν μὲ τὸ ἄγριον φάσμα τῆς πείνης.

Ἄλλὰ καὶ ἐδῶ ὁ ἀνοίμητος γερμανικὸς νοῦς ἐβγῆκε θριαμβευτής.

Πρῶτα ἀπ' ὅλα ἐξαπέλυσε τὰ τρομερὰ γερμανικὰ ὑποβρύχια, μὲ τὰ ὁποῖα ἔκαμε τοὺς ἐχθρούς του νὰ ἐννοήσουν, ὅτι ὄχι μόνον κενεὶς Γερμανὸς δὲν σκοπεῖ νὰ ἀποθάνῃ ἀπὸ πείναν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλους δὲν θὰ ἀφήσῃ νὰ φάγουν ἡσυχο ψωμί, ὅταν μὲ τὰς τορπίλλας τῶν γερμανικῶν ὑποβρυχίων θὰ στέλλωνται εἰς τὸν πάτο τῆς θάλασσης τὸ ἐνκατόπιν τοῦ ἄλλου τὰ ἀντίπλα ἐμπορικὰ πλοῖα.

Καὶ δὲν ἐσταμάτησαν ἔω; ἐδῶ.

Εἶδате μιάν ἐντυπον δῆλωσιν τῆς «Kriegs ausschuss der deutschen industrie» τοῦ Βερολίνου;

Τί νομίζετε μᾶς φανεροῦν γι' αὐτήν;

Κᾶτι μέγα καὶ ἀπίστευτον.

Συνῆλθον ὅλοι αἱ κορυφαὶ τῆς γερμανικῆς ἐπιστήμης, ἐμελέτησαν, συνεσκέφθησαν, εἰργάσθησαν μὲ ἐργασίαν, τὴν ὁποίαν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ κατανοήσῃ κοινὸς νοῦς, καὶ μᾶς γνωστοποιοῦν σήμερον, τίποτε περισσύτερον, τίποτε ὀλιγώτερον, ὅτι θρήψις τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ζώων, λίπινσις τῆς γῆς, θέρμανσις, φωτισμός, ἀκόμη καὶ ἀναπνοή, κατωρθώθη διὰ τῆς χημείας καὶ ἄλλων ἐπιστημονικῶν συνδυασμῶν νὰ ἀναπληρωθοῦν θαυμάσια καὶ εἰς βιθμὸν ἀπιστέως ἐπιτυχῆ.

Καὶ καταλήγει ἡ ἐντυπις δῆλωσις ὡς ἐξῆς:

«Ἡμεῖς, πρὸς πείσμα τῶν ἐχθρῶν μας, ὄχι μόνον δὲν θὰ πεθάνωμεν ἀπὸ πείναν, ἀλλὰ καὶ θὰ θεωρηθῶμεν εὐαργέται τῆς ἀνθρωπότητος, ὅταν σὺν τῷ χρόνῳ τὰς πρωτοφανεῖς αὐτὰς ἐφευρέσεις μας θὰ καταστήσωμεν κοινὰς δι' ὅλον τὸν κόσμον».

Κατὰ τὸ δεύτερον αὐτὸ μέρος πραγματικῶς ἡ παγκόσμιος εὐγνωμοσύνη θὰ εἶναι ἀπεριόριστος.

Γιὰ φαντασθῆτε νὰ εἶναι δυνατόν εἰς τὸ ἐξῆς νὰ περιορίσωμεν τὸν φοβερὸν ἀγῶνα, τοῦ τί νὰ φάμε καὶ τί θὰ πιοῦμε, διὰ τὸν ὅποιον γίνεται κάθε κίνησις τῆς ζωῆς μας.

Διότι εἶναι δυνατόν νὰ ἀρνηθῇ κανεὶς, ὅτι κατ' αὐτὰς ἡ κυρία κοιλία μας δὲν ἐγαίνε μὲ τὸ περιπλέον ὀχληροτάτη; Κατήνησεν ἕνας ἀνυπόφορος τύραννος, ἀχόρταγος Καιάδας, μέσα εἰς τὸν ὅποιον ἀδυσώπητα πρέπει νὰ ρίπτωμεν ὅ,τι μὲ ὑπερανθρώπους κόπους καὶ μὲ ποταμοὺς ἰδρωτῶν κατορθώνομεν νὰ κερδίσωμεν κατὰ τὴν φοβερὰν βιοπάλην.

Εἰς κύκλον συνομιλητῶν πρὸ ἡμερῶν, σχολιαζομένη ἡ σπουδαία αὐτὴ εἰδησις, περισσότερον ἀπὸ ὅλους ἐνεθουσίασε τὰς κυρίας.

Μία ἐξ αὐτῶν, φανατικὴ κακέττα, εἶπε τὰ ἐξῆς:

— Κιλέ, εἶναι ἔκτακτο πρᾶγμα. Ὁ γλυτώζουμε λιγάκι ἀπὸ τὴν γούλα, γιὰ νὰ μποροῦμε νὰ κάνουμε καὶ κανένα ρούχο.

Σημειώσατε δέ, ὅτι ἡ κυρία αὐτὴ, ποῦ λαχταρῶ τόσο πολὺ τὸ κανένα ρούχο, κάμνει κάθε τόσο καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα, μὲ τὴν τελευταίαν πάντοτε λέξιν τῆς μόδας.

Μόνον εἰς τὸν μακάλην τῆς γειτονιάς μου, εἰς τὸν ὅποιον ἀνεκοίνωσα τὴν σπουδαίαν εἰδησιν, δὲν ἤρσσε διόλου. Καὶ μ' ἐρωτᾷ στενοχωρημένος:

— Καὶ τί θὰ κάμουμε ἡμεῖς ὕστερα;

— Θὰ πωλήτε, ἀντὶ βούτυρο καὶ ρίζι καὶ τυρὶ καὶ πατάτες, τὰ εἶδη τῆς γερμανικῆς ἐφευρέσεως, ποῦ θὰ μᾶς χορταίνουν εἰς τὸ ἐξῆς.

Ἔμεινε συλλογισμένος ἀρχετὴν ὥραν.

Ὁ παρακαθήμενος φίλος μου μὲ λέγει:

— Τὸν βλέπεις; Συλλογιέται πῶς τέτοια μιὰ ἐφεύρεσις δὲν σηκώνει οὔτε λιποβαρὲς ζύγισμα, οὔτε ἄλλας νοθεύσεις ἀισχροκερδείας.

Καὶ δὲν εἶχεν ἄδικον, διότι καὶ τοῦτο δὲν συντελεῖ ὀλιγώτερον εἰς τὸν ξεπουγγισμὸν διὰ τὴν πλήρωσιν τῆς χαριτωμένης κοιλίας μας. Μέγα, μέγιστον τῷ ὄντι εὐεργέτημα ἡ γερμανικὴ ἐφεύρεσις.

Ἄς...

Διὰ τοὺς τραυματίας. — Καθ' ὅλα πανηγυρικῆ ἦτο ἡ ἐσπερὶς ὑπὲρ τῶν τραυματιῶν τοῦ γενναίου αὐτοκρατορικοῦ στρατοῦ, δοθεῖσα τὴν Κυριακὴν εἰς τὰ Ταταῦλα, εἰς τὴν αὐτόθι αἰθούσαν τῆς Φιλεκαπιδευτικῆς Ἀδελφότητος «Προόδου», ἐν συνεργασίᾳ τῶν κοινοτικῶν ἀρχῶν Ταταούλων, Εὐαγγελιστρίας καὶ τῶν ταταυλιανῶν σωματείων «Φιλοπτώχου», «Προόδου» καὶ Γυμναστικοῦ Συλλόγου «Ἡρακλέους». Προσῆλθαν εἰς αὐτὴν ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ σωματείου τῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης ὁ Σαλλῆχ βέης καὶ ὁ διοικητὴς Ταταούλων καὶ Γενῆσειρ Μεχμέτ Ἀλλῆ βέης, πρὸς τοὺς ὁποίους ἐγαίνεν ἰδιαιτέρα θερμὴ ὑποδοχή. Αἱ εἰσπράξεις ἀνήλθον εἰς ἕκατον περίπου λίρας Τουρκίας, θὰ διατεθῶσι δὲ εἰς ἀγορὰν κλινοστρωμῶν.

Θάνατος. — Δὲν ἐξηράνθη ἀκόμη τὸ χῶμα, τὸ καλύψαν πρὸ δύο μηνῶν τὴν μικρὰν θυγατέρα τοῦ κ. Προδρόμου Ζάμπογλου Σοφίαν, καὶ ὁ θάνατος ἀφήρησε καὶ ἄλλην προσφιλῆ αὐτῷ ὑταρξιν, τὴν εἰκοσαετίδα ἀνεψιᾶν αὐτοῦ Σοφίαν Ἰωάννου Ζάμπογλου, κόρην περικομισμένην μὲ ὅλα τὰ τῆς φύσεως καὶ ἀνατροφῆς προτερήματα. Εἰς τὸ νέον βαρύτερον πένθος, ὅπερ τόσο σκληρῶς ἐπληξε τὸν οἶκον Ζάμπογλου, συμμετέσχεν εὐλικρινῶς ὀλοκλήρους ἡ κοινότης Καδήκιοῦ, περιβάλλουσα αὐτὸν δι' ἀμερίστου ἀγάπης καὶ ἐκτιμήσεως.

Βαπτίσεις. — Διπλῆ βάπτισις ἐτελέσθη εἰς τὸν οἶκον τοῦ γνωστοῦ καὶ φίλου δημοσιογράφου κ. Μιλτ. Βλασιδου. Δύο ἀγγελομόρφα θυγατρία τοῦ ἐβαπτίσθησαν καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἀνεδέχθη ἐκ τῆς κολυμβήθρας ὁ κ. Μιχ. Χ' Γρηγορίου, ὀδοντοίατρος, ὀνομάσας αὐτὸ Θσανῶ - Ἀφροδίτην, τὸ δ' ἕτερον ὁ κ. Λουεῖς Παρτεπές, φαρμακοποιός, ὀνομάσας Ἰωάνναν - Βικτωρίαν. Εἰς τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς ἀναδόχους εὐχόμεθα νὰ τοῖς ζήσουν.

Ποδοσφαιρικὸς ἀγὼν. — Τὴν Κυριακὴν ἔλαβε χώραν ἐν Ταταούλοις ποδοσφαιρικὸς ἀγὼν μετὰ τοῦ αὐτόθι Ποδοσφαιρικοῦ Συλλόγου ὁ «Ἀστήρ» καὶ τοῦ Ποδοσφαιρικοῦ Συλλόγου Μακρύνιοι ὁ «Μίλων». Ὁ ἀγὼν διεξήχθη μετὰ πείσματος ἐκτερωθεν. Νικητὴς ἀνεδείχθη ὁ «Μίλων» Μακρύνιοι δι' ἐνὸς τέρματος ἐναντι οὐδενὸς τῶν ἀντιπάλων του.

Ἐθνικὸν Δύκειον. — Τὸ ἔτος τοῦτο ἐτελειοφοίτησαν ἐκ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἑλληνογαλλικοῦ Δυκείου οἱ κύριοι: Γ. Σούρλας, Κ. Μπαχᾶς, Ἰ. Δουράτσουγλου, Χ. Ζημαρίας, Ἰ. Γιαννακόπουλος, Γ. Κεφαλίδης, Μ. Γεωργόπουλος, Δ. Ἐλευθεριάδης, Σπ. Τρελλόπουλος, Η. Ξιθόπουλος, Β. Κυριλλίδης, Β. Ἀγιάνογλου, Δ. Οἰκιάδης, Κ. Μαυρίδης, Δ. Γαϊτάνος, Α. Γαβριηλίδης, Γ. Χρησιδης, Κοντακίδης, Α. Βασιλείου, Κουκουλάς, Α. Φραντζής, Η. Χαλαραμπίδης, Ν. Κογιούγλου, Α. Γοιλιτσης, Ν. Κασσανδρείδης, Α. Γιαγλόγλου, Χ. Χριτωνίδης, Ι. Θελοῦδης, Ν. Βακάλογλυσ, Κ. Κοσμίδης, Δ. Σιρρῆς, Κ. Ἀρχιτεκτονίδης, Α. Ταχινδζής.

Μνημόσυνον. — Οἱ περυσιοὶ ἀπόφοιτοι τοῦ Ζωγραφείου παρακαλοῦσι πάντας τοὺς τιμῶντας τὴν μνήμην τοῦ πεφλημένου αὐτῶν συναφοίτου Ἡλία Α. Σάββα καὶ τοὺς καθηγητὰς, ἀποφοίτους καὶ μαθητὰς τοῦ Ζωγραφείου, ὅπως, εὐαρεστούμενοι, παραστῶσι κατὰ τὸ τεσσαρακονθήμερον ἀρχιερατικῶν μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, τελούμενον αὔριον, Κυριακὴν, ἐν τῷ ἐν Σιελίῳ ἱερῷ ναῷ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος.

Τελούσα τῇ αὔριον Κυριακῇ, 7 ἄρξαμένου, ἐν τῷ ἐν Μπέγιογλου ἱερῷ ναῷ τῶν Εἰσοδίων τῆς Παναγίας, τεσσαρακονθήμερον ἀρχιερατικὸν μνημόσυνον, ἱεροουργούντος τοῦ σεβ. μητροπολίτου Ἰσμύρ κ. Χρυσόστομου, ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ἱερᾶς ψυχῆς τοῦ προσφιλοῦς καὶ πολυκλαύστου μοι ἀδελφοῦ

ΣΤΕΦΑΝΟΥ Ν. ΜΑΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΙΟΛΣΩΝ καὶ διετὲς μνημόσυνον τῆς πεφλημένης μοι μητρὸς ΠΟΛΥΜΝΙΑΣ Ν. ΜΑΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ, παρακαλῶ πάντας τοὺς τιμῶντας τὴν μνήμην αὐτῶν, ὅπως, εὐαρεστούμενοι, παραστῶσιν εἰς τὴν ἐπιμνημόσυνον ταύτην τελετὴν.

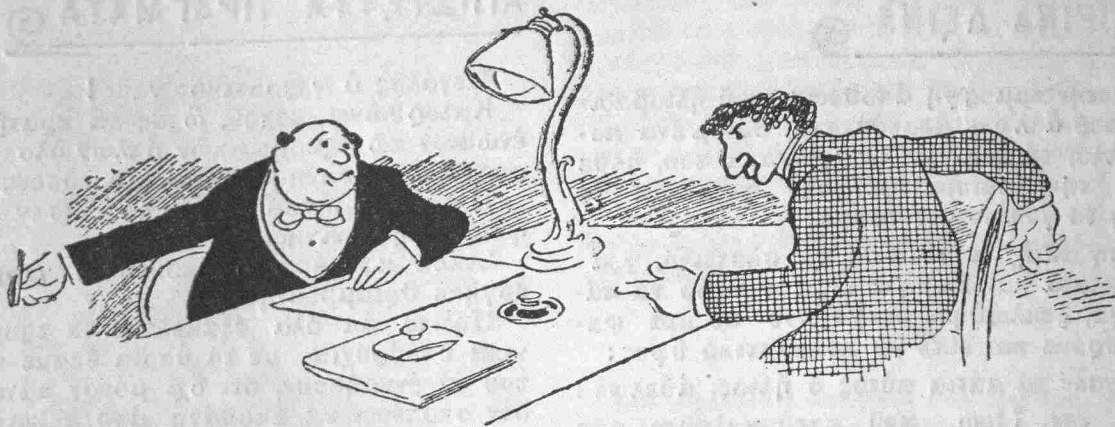
Μπέγιογλου, τῇ 6 Ἰουνίου 1915. Ἡ βαρυνενθούσα Μαργαρὸ Ν. Μαλαχοπούλου.

Σκέψις μεθυσμένου.

— Σπουδαία ανακάλυψη σου έκαμε κι' αυτός ο Γαλιλαίος! Μ' ένα ποτηράκι παραπάνου κι' εγώ θα έλεγα πώς ή γη κινείται.

Άκριτομύθεια.

— Τί έμαθα, Νίκο; ή γυναϊκά σου έφυγε με κάποιον;
— Ναί, μα δέν δέχομαι συγχαρητήρια· ξαναγύρισε πίσω.

Συζυγικός διάλογος.

— Ω! Θεέ μου, να είξευρες πόσον λυπούμαι όταν παίζεις χερτιά!
— Και τί νομίζεις, ότι εγώ διασκεδάω όταν παίζεις... πιάνο;

Σκέψις νυμφευμένου.

— 'Ο γάμος, λέγουν, είναι τυχερόν παιγνίδιον· τί κáμνουν τότε και δέν τόν απαγορεύουν άστηγώς, άφου απαγορεύουν άλλα παιγνίδια όλιγότερον καταστρεπτικά;

ΕΥΘΥΜΑ

Αί χήρας.

Η κυρία Τ., γήρα, έννυμφεύθη εις δεύτερον γάμον τόν κύριον Ψ.

— Ά! έλεγε μίαν ήμέραν εις τόν νέον της σύζυγον, ό μακαρίτης ό πρώτός μου άνδρας πόσον θά ήτο εύτυχής, άν έζούσεν ακόμη και άν έβλεπεν, ότι άντικατεστάθη από ένα τόσο κομψόν κύριον σάν και σάς!...

Η παραγωγή της.

Ένα άναρρωνύοντα έπεσκέφθη κάποιος φίλος του.

— Πάλι καλά που γλύτωσες· και από τί έπασχες;

— Από διφθερίτιδα.

— Και από που να παράγεται άρα γε αυτή ή διφθερίτις;

— Δέν ξεύρω· δέν έκύτταξα στο λεξικό την έτυμολογίαν της.

Βεβαιότητα.

Τό ψάρι που άγόρασες, Κατερίνα, δέν είναι φρέσκο.

— Δέν είμπορεί, κυρία, να μη ήτανε φρέσκο, όταν έβγήκε από την θάλασσα, αλλά έπρεπε να με στείλετε να τ' άγοράσω πειό πριν.

Κήποι. — Κέντρα άνοψυχής ύπέροχα είναι διά την πόλιν μας οι δύο δημορχιακοί κήποι. Είς τόν του Ταξιμ όρχήστρα διπλή και την νύκτα κινηματογράφος δωρεάν, εις δέ τόν του Τεπέμπασι λαμπρά όρχήστρα παιανίζει από της 5 μ.μ. ώρας καθ' έκάστην.

Κινηματογράφοι. — «Κοσμογράφος» (πρώην 'Ιπποδρομίον). Ωραιότατον τό πρόγραμμα της έβδομάδες ταύτης. Η είσοδος εις αυτόν μόνον 60 παρ.

«Σαντζόλ» (Σιτέ-Συρί). 'Ο λαϊκώτερος τών κινηματογράφων· προσελκύει πολύν κόσμον διά τό πάντοτε νέον και πλούσιον πρόγραμμά του.

«Σινεμά-Όττομάν». Αίθουσα εύάερως, άνεσις άπολαυστική και μανδολινάτα κάλλιστα κατηρησμένα, ταινίαί εκλεκτόταται, τιμαί προσιται εις όλους, ιδού τά προσόντα του «Σινεμά-Όττομάν», τό όποιον συγκεντρώνει πολύν κόσμον καθ' έκάστην.

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΑ, ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ

Α. Σ. ΜΙΣΙΡΛΟΓΛΟΥΣ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΤΩΝ ΕΘΝ. ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ

Δευτέρα, Τετάρτην και Παρασκευήν, 3-5 μ.μ.,
Γαλατά, Γενί Γιόλ, αριθμ. 11,
Φαρμακείον Νικοσιύθη.

Μονοτονία.

— Τοτό, δέν είσαι διόλου φρόνιμος σήμερα.
— Μά, πατέρα, άν ήμουν φρόνιμος όλες της μέρες, ή ζωή θά ήτο πολύ μονότονος.

Μεταξύ γυναικών.

— Δέν ξεύρεις, χθές ό άνδρας μου άπεπειράθη να με κάμη κόρτε.

— Περίεργον! δέν τό έφανταζόμην τόσο άκαλαιόθητον!

Νέαι εκφράσεις.

Έκείνη εις εκείνον, που μένει άκαμπτος.— Αίσθάνομαι, ότι, άν ήμην στην θέσιν σας, θ' άγαπούσα μιá κόρη σάν και μένα.

Δέν ήλλαξε.

Γέρων φαλακρός.— Αυτιά, που βλέπετε, είναι ή φωτογραφία μου όταν ήμην έξ ήμερών.

Ό φίλος του.— Δέν άλλαξετε πολύ από τότε· είχατε τόσα μαλλιά όσα έχετε και τώρα.

Σκέψις μεθύσου.

— Στο σχολείο ποτέ δέν κατώρθωσεν ό δάσκαλος να μάς άποδείξη, ότι κινείται ή γη· από τόν καιρό όμως που άρχισα να πίνω, τό κατάλαβα.

Άπλους διάλογος.

— Χωρίς χρέμα δέν ήμπορεί να κάμη κανείς τίποτε.

— Πώς όχι; είμπορεί να κάμη... χρέη.